

ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ
ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΕΥΧΟΣ 5 - Α' ΕΞΑΜΗΝΟΝ 2017

ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ
ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

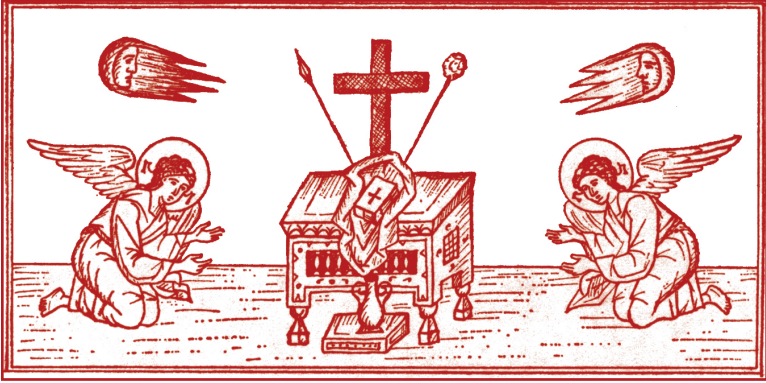
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΘΕΟΦ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΑΡΔΙΚΙΟΥ ΚΛΗΜΗΣ
ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΘΥΝΗ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΑΡΧΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΛΟΓΙΑ
ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΤΕΥΧΟΣ: 5 - Α' Έξάμηνον 2017

Περιεχόμενα

Εισαγωγικόν	1
Σχέσεις τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων τῆς Ἑλλάδος μετὰ τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας	5
Γέρων Ἰωάννης τῆς Ἀμφιάλης (1899-1966)	32
Ὑπομνήματα Διαμαρτυρίας τοῦ Συλλόγου τῶν Ὁρθοδόξων	37
Περὶ τὸ Ἡμερολόγιον	57
Ἐκκλησιαστικὰ	59
Ἐκδόσεις τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων - Ἔτος τέταρτον (1928)	61

Διεύθυνσις Γραφείων Ἱερᾶς Συνόδου:
Κάνιγγος 32 (γ' ὄροφος), 106 82 Ἀθήναι
Τηλ.: 2103828280
Fax: 2103847365
e-mail: ecclesiagoc@gmail.com

Εἰσαγωγικὸν

Ηκυκλοφόρησις ἐνὸς νέου τεύχους τοῦ ἱστορικοῦ ἡμας Περιοδικοῦ «Ἀρχεῖον τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος» σκοπεύει στὴν καλύτερη γνῶσι ἀπὸ τὶς πηγὰς ὄσων δραματίσθησαν ἐξ ἀφορμῆς τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας τοῦ 1924, γιὰ νὰ κατανοηθῆ βαθύτερα ἡ ἔννοια καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ Ἀγῶνος, ὄσων ἀντέδρασαν στὴν Καινοτομία καὶ διακρατοῦν μέχρι σήμερα τὴν ἐορτολογικὴ Παράδοσι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀνόθευτη.

Στὴν Ἐνότητα «Ἱστορικὲς Σελίδες» παρουσιάζεται μία σύντομη πρωτότυπη μελέτη γιὰ τὴν ὑποστήριξι στὸν δίκαιο Ἀγῶνα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, διὰ τῶν Πατριαρχῶν Φωτίου καὶ Χριστοφόρου, ὥστε νὰ καταδειχθῆ ὅτι, ὄσοι παρέμειναν πιστοὶ στὰ Πάτρια καὶ διέκοψαν κοινωνία μὲ τοὺς Καινοτόμους Νεοημερολογίτες, δὲν ἀποστασιοποιήθηκαν τότε πνευματικὰ ἀπὸ τὴν ὅλη Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, οὔτε καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ τους ὑπόστασις ἀπορρίφθηκε ἢ ἀμφισβητήθηκε ἐκ μέρους ὄλων τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν.

Στὴν Ἐνότητα «Μορφές» παρουσιάζεται ἐν συντομίᾳ ἓνας χαρισματικὸς Κληρικὸς τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Γέροντων Ἰωάννης τῆς Ἀμφιάλης (†1966), μὲ τὴν βαθειὰ Μοναχικὴ συνειδησι, τὴν θαυμαστὴ φιλανθρωπικὴ δρᾶσι, τὶς θεοσημεῖες του, τὶς δοκιμασίες του, τὶς θεῖες ἀποκαλύψεις του γιὰ τὴν θλιβερὴ κατάστασι ποῦ προκλήθηκε ἔξ αἰτίας τῆς ἡμερολογιακῆς διαιρέσεως, τότε πρὸ πολλῶν δεκαετιῶν. Ἐπρόκειτο γιὰ ἓναν ἀληθινὸ Φίλο Θεοῦ, γνώστη τοῦ θείου θελήματος, φορέα ἐμπειρικὸ τῆς Παρακαταθήκης καὶ Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας, γι' αὐτὸ καὶ Μάρτυρα τῆς δόξης τοῦ ἐπίσης Φίλου τοῦ Θεοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου Ἁγίου πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου.

Στὴν Ἐνότητα «Ἐπίσημα Κείμενα» παρατίθενται καὶ ἕτερα βαρυσήμαντα κείμενα τοῦ Συλλόγου τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ ἔτους 1925 πρὸς τὴν τότε Κυβέρνησι, ὅπως καὶ πρὸς τὸν ἴδιο τὸν πρωτεργάτη τῆς Καινοτομίας Ἀθηνῶν Χρυσόστομο Παπαδόπουλο, μὲ ἐξήγησι τῶν λόγων ἀρνήσεως ἀποδοχῆς τῆς Ἡμερολογιακῆς ἀλλαγῆς, διαμαρτυρία γιὰ τοὺς διωγμοὺς καὶ αἵτησι ἄρσεως τῶν διωκτικῶν μέτρων, ὡς καὶ συγκλήσεως Οἴκουμενικῆς Συνόδου πρὸς διευθέτησι τοῦ Ἡμερολογιακοῦ καὶ ἐπάνοδον τῶν ἐκτραπέντων στὴν εὐθεῖα ὁδὸ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ ἔμφασις στὴν παρανομία περικόψεως ἢ καὶ πλήρους καταργήσεως τῆς Νηστείας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἀπεδείκνυε τὴν ἀνατροπὴ ἀπὸ τοὺς Νεοημερολογῖτες τῆς «πασχαλιακῆς τάξεως» καὶ τοῦ Τυπικοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ δὲ προξένησις τραγικοῦ Σχίσματος ἐκ μέρους τοὺς ἀνέμενε τὴν διόρθωσι τῆς ἐκτροπῆς τους.

Στὴν Ἐνότητα «Ἄρθρα καὶ Ἐπιστολές στὸν Τύπο» τῆς ἐποχῆς, δημοσιεύεται ἐν πρώτοις σημαντικὴ ἐπιστολὴ γιὰ τὸ Ἡμερολογιακό, ὅτι αὐτὸ ποῦ προέχει δὲν

εἶναι ἢ μαθηματικὴ ἢ ἡ ἀστρονομικὴ ἄποψις περὶ τοῦ ζητήματος, ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ διότι δὲν δύνανται κάποιοι ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέτες, χωρὶς ὁμόφωνη ἀπόφασι τῆς ὅλης Ὁρθοδοξίας, νὰ σπεύδουν σὲ ἀφομοίωσι τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας πρὸς αὐτὸ τῶν ἐτεροδόξων, ὥστε ἡ προσέγγισις πρὸς αὐτοὺς νὰ γίνεται αἰτία ἀποσχίσεως ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία.

Διότι, λέγομε ἐμεῖς συμπληρωματικά, πὼς εἶναι φανερὸ ὅτι διασαλεύεται ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐνότητα ἀπὸ τὴν Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία, ἐφ' ὅσον παραβιάζεται ἡ ὁμόφωνη Πανορθόδοξη Συνοδικὴ θέσις τῆς Ἐκκλησίας περὶ Ἡμερολογιακῆς Μεταρρυθμίσεως τοῦ ΙΣΤ' αἰ.. Κάποιες δὲ τοπικὲς Ἐκκλησίαι ἀγνόησαν τὸ Πλήρωμα τῆς ὅλης Ἐκκλησίας στὴν Καθολικὴ του Συνείδησι, καὶ ἔσπευσαν νὰ θεσμοθετήσουν τὴν διάρρηξι τῆς λειτουργικῆς-ἐορτολογικῆς συμφωνίας καὶ εὐρυθμίας τῶν ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξων, βάσει μάλιστα ἀλλοτριῶν καὶ ὄχι καθαρῶς ἐκκλησιαστικῶν κριτηρίων, πλήξαντες τὸν θεῖο δεσμὸ τῆς Ἀγάπης ἐν Ἀληθείᾳ καὶ προξενήσαντες ὀλέθριον Σχίσμα.

Κείμενο στὸν «Πάνταينو» Ἀλεξανδρείας, τὸ ὁποῖο ἐπίσης δημοσιεύεται, καταφέρεται καὶ αὐθις κατὰ τῶν δραστῶν τοῦ «λατινικοῦ ἡμερολογίου» Ἀθηνῶν καὶ Κωνσταντινουπόλεως γιὰ τὰ δύο πλέον ἐν χρήσει ἡμερολογιακὰ τους συστήματα: τοῦ Γρηγοριανοῦ, γιὰ τὶς ἀκίνητες ἐορτές, καὶ τοῦ Πατρίου γιὰ τὶς κινητές. Ὅμως, πράττοντες οὕτω χωλαίνουν καὶ ἀπὸ τοὺς δύο πόδας. Τοὺς ἀπευθύνεται δὲ τὸ ἀμείλικτο ἐρώτημα τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἡλίου, τὸ ὁποῖο εἶχε θέσει στοὺς παρανόμους ἱερεῖς τοῦ Βάαλ: ἕως πότε θὰ χωλαίνετε καὶ ἀπὸ τὰ δύο γόνατα; Ἐάν, στὴν περίπτωσί μας, ἔχη ὀρθῶς τὸ Πασχάλιο τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, νὰ ἀκολουθή-

σουν αυτό (οἱ Καινοτόμοι) ἐξ ὀλοκλήρου· ἂν πάλι ἔχη ὀρθῶς τὸ Παπικό, νὰ ἀκολουθήσουν ἐκεῖνο ὀλοκληρωμένα καὶ γιὰ τὸ Πασχάλιο! Γιατί ἐπαμφοτερίζουν; Γιατί ἀντιφάσκουν πρὸς τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους; Γιατί σκανδαλίζουν τοὺς Χριστιανούς; Ἔως πότε θὰ ταράσσουν τὴν Ἐκκλησία σπείροντες τὴν πλάνη, τὸ ψεῦδος καὶ τὴν αἵρεσι;

Λόγοι ὄντως προφητικῆς παρρησίας, πάντοτε ἐπίκαιροι!

Τέλος, ὡς πρὸς τὶς Ἐκδόσεις τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων τοῦ ἔτους 1928, παρουσιάζεται ἐν πρώτοις ἡ ἔναρξις ἐκδόσεως τοῦ Περιοδικοῦ «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἡ ὁποία τότε ἦταν βραχύβια μὲ τύπωσι ὀλίγων μόλις τευχῶν, ἀλλὰ μὲ ἐνδιαφέροντα κείμενα ἐπιφανῶν ἀρθρογράφων, ἰδίως ὅσα ἔψεγαν τὰ σαθρὰ ἐπιχειρήματα τῶν Καινοτόμων καὶ τὰ θλιβερὰ ἀποτελέσματα τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας.

Τὰ περιεχόμενα τοῦ τεύχους αὐτοῦ, παρατιθέμενα μὲ αἴσθησι εὐθύνης καὶ μὲ ἐπιμέλεια, εἶθε νὰ συνεισφέρουν στὸν σκοπὸ τους, νὰ προβληματίσουν ὑγιῶς καὶ νὰ ρίψουν λίγο περισσότερο φῶς στὴν ἀλήθεια περὶ τοῦ Ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, διευκρινίζοντας καλύτερα τὸν ἱερό μας Ἀγῶνα!

† Ὁ Γαρδικίου Κλήμης

Ἰούλιος 2017

ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Είσαγωγικά

Μία από τις συκοφαντίες τῶν Κανοτόμων ἐναντί-
μον τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων τῆς Ἑλλάδος (Πα-
λαισημερολογιτῶν), εἶναι πῶς τάχα διέκοψαν τὴν
ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία «μὲ ὅλη τὴν Ἐκκλησία»
καὶ κατέστησαν τοιουτοτρόπως «σχισματικοί».

Ἡ συκοφαντία αὐτὴ - ὅπως καὶ πολλὲς ἄλλες
- ἀναιρεῖται μέσα ἀπὸ τὴν μελέτη τῆς νεώτερης
ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, μὲ τὴν ὁποία ἀποδεικνύ-
εται πῶς οἱ Παλαισημερολογῖτες εἶχαν κοινωνία μὲ
ὅλες τὶς ἐπίσημες Τοπικὲς Ἐκκλησίες, πού δὲν ἀπο-
δέχθηκαν τὴν Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία, ἔστω
καὶ ἂν αὐτές, ἐν ὄψει τῆς ἀναμενόμενης Μεγάλης
Συνόδου, πού ὑποτίθεται ὅτι θὰ ἐπίλυε τὸ Ἡμερο-
λογιακὸ Ζήτημα, δὲν διέκοψαν τὴν κοινωνία μὲ τὶς
Νεσημερολογικὲς Ἱεραρχίες. Πολὺ δὲ ἀργότερα
ἐπῆλθε ρήξη στὴν κοινωνία αὐτὴ, μὲ πρωτοβουλία
τῶν Παλαισημερολογιτῶν, ἐξαιτίας τῶν οἰκουμε-
νιστικῶν ἀνοιγμάτων τῶν ἐπισημῶν Ἐκκλησιῶν.
Ἔτσι οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι ἀπέδειξαν πῶς δὲν πί-
στευαν σὲ ἓναν στεῖρο «δεκατριμεριτισμό», ἀλλὰ ὁ
Ἀγώνας τους ἦταν Ἀγώνας ὑπὲρ ὅλων τῶν Ὁρθο-
δόξων Δογμάτων καὶ Παραδόσεων.

Στὸ ἄρθρο αὐτὸ ἐξετάζεται ἡ σχέση τῶν Γνησί-
ων Ὁρθοδόξων μὲ τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Ἀλεξανδρεί-

ας, τὸ πρῶτο Πατριαρχεῖο πὺ ὑποστήριξε ἔντονα τὸ Δίκαιο τοῦ Ἰεροῦ μας Ἀγῶνος.

Πατριαρχία Φωτίου (†1925)

Ὁ μακαριστὸς Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Φώτιος ἦταν ὁ πρῶτος καὶ κύριος ἀντίπαλος τῶν «ἀρχηγετῶν τῆς νεωτεροποιΐας» (Μεταξάκη καὶ Παπαδοπούλου) καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς διαμαρτυρίες τοῦ κατὰ τῆς μονομεροῦς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας τοῦ 1924, ὑποστήριξε ἔμπρακτα καὶ τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους, πὺ δὲν τὴν ἀποδέχτηκαν.

Μὲ τὴν πρώτη κρούση (τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1924) τοῦ νέου Πατριάρχου Κωνσταντινου-

πόλεως Γρηγορίου γιὰ συνταυτισμὸ τῶν δύο ἡμερολογίων, πολιτικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ, ἀντιτάχθηκε εὐθέως σὲ αὐτὸν μὲ τὸ παρακάτω τηλεγράφημα:

Ἀρ. 28

Πατριάρχη Γρηγορίῳ

Κωνσταντινούπολις

Συνεπεΐα τηλεγραφήματος Ὑμετέρας Παναγιότητος συνελθοῦσα σήμερον ἡ Ἰερά καθ' ἡμᾶς Σύνοδος ἔγνω τὰ ἐξῆς:

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει γράμματα Ἐκκλησιῶν Ρωμουνίας καὶ Σερβίας ὡς καὶ προτάσεις Αἰγινήτου, ἐμμένομεν ἐν προδεδογμένοις ἐν προτέροις συνεδριάσεσι καὶ ἀποκρούομεν πᾶσαν προσθήκην ἢ πᾶσαν

μεταρρύθμισιν Ἡμερολογίου πρὸ συγκλήσεως
μόνης ἀρμοδίας εἰς συζήτησιν αὐτοῦ Οἰκουμενικῆς
Συνόδου, ἧς σύγκλησιν προτεινομεν ταχίστην.

Κυριακὴ 15 Ἰανουαρίου 1924

Πατριάρχης Φώτιος¹

Τὴν 1^η Μαρτίου (ἐκ.ήμ.) συνετάχθη, ἐκ τῶν πα-
τριαρχικῶν γραφείων, Δήλωσις ὑπὲρ τοῦ Παλαι-
οῦ Ἡμερολογίου, ἡ ὁποία δημοσιεύθηκε στὸ ἐξώ-
φυλλο τοῦ ἐπισήμου περιοδικοῦ τοῦ Πατριαρχείου
«Πάνταινος» (8-3-1924), ἐνῶ στὸ αὐτὸ τεῦχος δημο-
σιεύθηκαν καὶ οἱ ἀποφάσεις τῆς Συνόδου τοῦ Πα-
τριαρχείου περὶ τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας².

Ἀμέσως μετὰ τὴν Καινοτομία καὶ πρὸς ἀπάντη-
ση σὲ σχετικὸ ἐρώτημα τῶν ἐμμενόντων στὶς Πα-
ραδόσεις Ὁρθοδόξων, ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας
Φώτιος τοὺς ἀπέστειλε τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα:

Τηλεγραφήματος ἀριθ. 424

Ἀφίξεως 17727

Ἀλεξάνδρεια, 29 Μαρτίου 1924

*Ἀποστολικοὶ Πατριαρχικοὶ θρόνοι ἐμμένουσι
καθεστῶτι, οὐδεμίαν μεταρρύθμισιν Ἡμερολογί-
ου ἐγκρίνοντες, ἄνευ Συνόδου Μεγάλης, Τοπικῆς
ἢ Οἰκουμενικῆς.*

Πατριάρχης ΦΩΤΙΟΣ³

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπα-
δόπουλος ἀμέσως παραπονέθηκε στὴν Ἱεραρχία

1) Πάνταινος (26-1-1924).

2) Βλ. «Ἀρχεῖον τοῦ Ἱεροῦ Ἀγώνος», τ. 1 (Χειμῶνας 2014-
2015), σελ. 18, 20-21.

3) Ἐμπρός, 5-4-1924.

γιὰ τὸν Πατριάρχη Φώτιο πὼς «ἐτηλεγράφησεν εἰς θρησκολήπτους τινὰς ἐνταῦθα καὶ πρόξενος ποιᾶς τινος παραχῆς ἐγένετο»⁴.

Λίγο μετὰ ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἀπέστειλε στὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν τὴν παρακάτω βαρυσήμαντο ἐπιστολή:

Ἵπ' ἀριθ. Συν. Πρωτ. 1121)2.6.1924. Ἀριθ. 226. «Τῷ Μακ. καὶ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κυρίῳ Χρυσοστόμῳ, Προέδρῳ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας, χαίρειν ἐν Χριστῷ τῷ ἀναστάντι Θεῷ.— Τὰ ἀπὸ δευτέρας μὲν καὶ δεκάτης τοῦ παρελθόντος μηνὸς κατὰ τὸ γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἐπεσταλμένα, τῇ δευτέρᾳ δὲ καὶ εἰκοστῇ τοῦ αὐτοῦ κεκομισμένα ἡμῖν ἀδελφικά γράμματα τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, τὰ περὶ ἡμερολογίου καὶ πασχαλίου, μετὰ τῆς δεούσης μὲν καὶ αὐτὰ ἀνέγνωμεν ἐπιστάσεως, ἐσπεύσαμεν δ' ἀνακοινώσασθαι αὐτὰ τῇ καθ' ἡμᾶς τῶν ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν χορείᾳ, συνοδικῶς συνασκεπτομένων τῇ δεκάτῃ καὶ τετάρτῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Μαρτίου, καθ' ὃ καὶ παρειλήφαμεν πάτριον ἡμερολόγιον, ὅτε καὶ πολλῇ τῇ προσοχῇ καὶ φροντίδι καὶ μετριοπαθείᾳ καὶ φιλαδελφίᾳ ἐμελετήθη τὰ ἐν αὐτοῖς, πάντων καὶ ἐθελόντων καὶ ἀγωνιζομένων πείσαι ἑαυτοὺς μὴ μόνον κατιδεῖν, ἀλλὰ καὶ ἀσπάσασθαι τὰς ἐν αὐτοῖς γνώμας, εἴ γε τῇ ἀληθείᾳ μὴ εὐρεθῆεν ἀντικείμεναι. Κατὰ τὴν συνοδικὴν οὖν ἀπόφασιν τὴν οὕτω μεμορφωμένην τότε, ἀπαντῶμεν σήμερον τὰ ἐξῆς: Ὅτι μὲν οὐδεμίαν οὐδαμῶς ἢ καθ' ἡμᾶς Ἀγιοτάτῃ Ἐκκλησίᾳ ἐβλεπέ ποθεν οὐκ ἀνάγκην, ἀλλ' οὐδ' ἀπλῶς περιστάσεων συνθήκην ἢ φορὰν, ἐπιβάλλουσαν τὴν ἐδιόρθωσιν τοῦ ἐν χρήσει τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡμερολογίου», τοῦτο καὶ ἡμεῖς παρὰ τῆς Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρέων καὶ οἱ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ Σεβασμιότατοι ἀδελφοὶ καὶ συλλειτουργοί, οἱ τὰς ἀρχηγόνας καὶ ἀποστολικὰς Ἐκκλησίας ἀνά τὴν ἐῶσαν λήξιν θείᾳ χάριτι ἐκπροσωποῦντες, ὅτε Πατριάρχης τῆς Μεγάλης Θεουπόλεως Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολίας κύριος Γρηγόριος καὶ ὁ πατὴρ καὶ Πατριάρχης τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης κύριος Δαμιανός, καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κύριος Κύριλλος, εἰς τὰ τηλεγραφήματα καὶ τὰ γράμματα τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἀπὸ ἔτους ἤδη κατ' ἐπανάληψιν ἀπαντῶντες ἐδήλωσαν, ἀποφάσει καὶ αὐτοὶ στοιχοῦντες συνοδικαίς, ἐπὶ ρυθμίσει τῶν πραγμάτων μὴ μόνον εἰρηνικῇ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀληθείας μὴ ξένη καὶ προτειναντες καὶ ἀποβεξάμενοι συγκρότησιν Συνόδου πασῶν τῶν Ἀγιοτάτων Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ, μόνης δυναμένης ἀρμοδιῶς καὶ ὀριστικῶς ἀποφῆνασθαι. Ὅτι δὲ οὐκ ἐν πάσιν ἀκριθῆς ὁ ἰσχυρι-

4) Αρχιμ. Θεοκλήτου Στράγκα, Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἰστορία ἐκ πηγῶν ἀψευδῶν, 1817-1967, τ. Β', Ἀθῆναι, 1970, σελ. 1267.

σμός, ὁ ἐν τοῖς γράμμασι τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἀναγεγραμμένος, καθ' ὃν τάχα εὐδογματικῶς τε καὶ κανονικῶς ἀκώλυτος» ἀν εἴη ἢ ὑπ' αὐτῆς ἀναίτιως ἐπισπουδαμένη «διορθώσις», τοῦτο Αὐτῆ θεασιῶ μεγάλοις γράμμασι καὶ τρανῇ τῇ φωνῇ ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης, μόλις μετὰ στίχους δέκα ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐκείνου ἰσχυρισμοῦ ἀποφαινομένη «διορθωθῆναι δὲ κατὰ τὸ λοιπὸν μέρος τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, πρὸς ἄρσιν τῆς συγχύσεως τῶν Ὁρθοδόξων λαῶν, σκανδαλιζομένων ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν ἡμερολογίων καὶ κινδυνευόντων ἀποξενωθῆναι τῆς Ἐκκλησίας». Πῶς δὴ, ἀγαπητὲ καὶ περισπούδαστε ἀδελφέ, εὐδογματικῶν τε καὶ κανονικῶν σχέσεων καὶ συνθηκῶν λογισθῆσεται ξένη ἢ καὶ ἀπλῶς ἀπηλλαγμένη διαφορά, ἥς περ ἕνεκεν ὅλοι λαοὶ σκανδαλιζόμενοι κινδυνεύουσιν ἀποξενωθῆναι τῆς Ἐκκλησίας; Καὶ τούτων μὲν τοι κατ' ἀναμνήριστον θεβαιότητα οὕτως ἐχόντων, ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἀγγέλλει ὅτι «ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, οὐκ ἐπ' ἀθετήσει τῶν ὑπὸ τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου νενομοθετημένων, ἀλλὰ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς προκοπῆς ἐπὶ τὸ κρεῖττον τῶν Ὁρθοδόξων προμηθουμένη, ἀπαραίτητον ἔκρινε, μετὰ τὴν συναίνεσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὴν διορθώσιν τοῦ ἐν χρῆσει τῆς Ἐκκλησίας Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου». Οὐ κρύπτομεν, Μακαριώτατε ἀδελφέ, ὅτι ἐπὶ τῇ πολλῶν ἕνεκεν ἀδοκίητῃ ταύτῃ ἀγγελίᾳ καὶ ἡμεῖς λυπηρὰν ἔσχομεν τὴν ἐκπληξιν κὰν τῇ Συνόδῳ ἐγκάρδιος συνέσχε θλίψις τοὺς ἱερωτάτους ἀδελφούς, κατιδόντας ὅτι ἀνευ αἰτίας πραγματικῆς, κατὰ δὲ τὴν ὁμολογίαν καὶ θεβαίωσιν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, ἀνευ λόγων δογματικῶν ἢ κανονικῶν, ἀπεκρούσθη ἡ ἀδελφικὴ σύστασις καὶ παράκλησις τεσσάρων ἀποστολικῶν θρόνων ἐξ αἰώνων ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τὸν ἀγῶνα βασταζόντων καὶ μονομερῶς εἰς νόμον ἐκκλησιαστικοῦ τύπου ἀνενεχθῆναι προτείνεται «διορθώσις» καθεστῶτος «ἐν χρῆσει τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πάσης» καὶ ἄρα οὐ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας μόνης, καὶ ταῦτα ὅτε ὑπ' αὐτῆς ὁμολογῆται τῆς Περινοίας Αὐτῆς, ὅτι «ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν ἡμερολογίων κινδυνεύουσιν ἀποξενωθῆναι τῆς Ἐκκλησίας» οὐχὶ θεβαίως μόνης τῆς ἐν Ἑλλάδι «ὅλοι λαοὶ Ὁρθόδοξοι». Καιρία ἡμῶν ἡ λύπη διὰ ταῦτα! Καίτοι γάρ, εἰς δικαιολογίαν τῆς «διορθώσεως» προβάλλεται καὶ ἡ «συναίνεσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου», τοῦτο ὁμῶς μᾶλλον ἐντείνει ἢ μετριάζει τὴν λύπην παντὸς τέκνου τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας, σκοπούμενου ἐν οἷα τελεῖ καταστάσει ὁ ἀγιώτατος, ἀποστολικὸς καὶ πατριαρχικὸς θρόνος, ἀπωρραφισμένος μὲν τὰ πολλὰ, κρίμασιν οἷς οἶδε ὁ Κύριος, τῆς ποτε δυσαριθμήτου καὶ ἐκλάμπρου Ἱεραρχίας, ἀπωρραφισμένος δὲ τοῦ πλείστου, ἵνα μὴ λέγωμεν, παντὸς τοῦ ποιμνίου, γυμνὸς δὲ καὶ πάσης τῆς προτέρας δυνάμεως, καὶ χρήζων αὐτὸς συγκροτήσεως ἐν τῇ νέᾳ καταστάσει καὶ πανθομολογουμένως ὑπὸ περιπετείαις διατελῶν θλιβερωτάταις καὶ δακρῶν ἀξίαις· δι' ὃ καὶ ὁ θεῖα χάριτι αὐτὸν νῦν καταπεπιτευμένος θεόλεκτος ποιμὴν ἐν γε τοῖς πρὸς ἡμᾶς ἀδελφικοῖς γράμμασι περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, ἐπὶ τὴν ἱερὰν Σύνοδον τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας δοκεῖ τὴν περὶ «διορθώσεως» πρωτοβουλίαν ἀναφέρειν. Ἀνακεφαλαιοῦντες δὴ τ' ἀνωτέρω, Μακαριώτατε ἐν Κυρίῳ ἀδελφέ, γνωρίζομεν τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι, ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερά Σύνοδος τὴν μὲν «διορθώσιν» ἦν θεθετισμένην ἤδη ἀγγέλλει τῇ Περινοία Αὐτῆς, ἀπακοῦσι, ἐτοίμως μὲν τοι ἔχουσα συνεξετάσαι τὰ κατ' αὐτὴν ἐν προσηκόντι τόπῳ καὶ χρόνῳ μετὰ τῶν ἀδελφῶν ἀγιωτάτων Ἐκκλησιῶν, ἐμμένουσα δ' ἐν τοῖς πρότερον περὶ τούτου προδεδο-

γμένοις, προτείνει καὶ αὐθις τὴν συγκρότησιν Συνόδου ἢ μεγάλης Τοπικῆς ἢ καὶ Οἰκουμενικῆς, ἥς περ ἄνευ οὐδὲ μία περὶ καθεστῶτος κοινῶς τῇ ὅλῃ Ἐκκλησίᾳ εἶτε γνώμη εἶτ' ἀπόφασις μονομερῆς ἔσται ἢ λογισθῆσεται ἔγκυρος κανονικῶς καὶ τῇ ἀπαραιτήτῳ ἰσχυρῶς καταχωρωμένη. Οὕτως οὖν γνώμη ἔχουσα ἢ καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτη Ἐκκλησία, οὐ σμικρὰν ἠρύσατο τὴν παραμυθίαν ἀπὸ γε τῆς δεβαιώσεως τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «προθύμως ἔχει συνεργῆσαι εἰς τὴν ἐν Συνόδῳ τῆς καθ' ὅλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἐξετάσαι καὶ τὴν διόρθωσιν τοῦ Πασχαλίου κανόνου», καίτοι γὰρ ρητῶς καὶ ἐκπεφρασμένως ἀποκλίνει πᾶσαν ἀθέτησιν κανόνων, ἐλπίζει ὁμως ὅτι πολλὰ μὲν τὰ δεινὰ προληφθήσεται, πολλὰ δὲ τὰ ὠφέλιμα ὑποδειχθήσεται καὶ τῇ θεῖᾳ χάριτι καθορισθήσεται ἐν συνόδῳ τοιαύτῃ ἐγκαίρως συγκροτούμενῃ καὶ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι συνδιασκεπτομένῃ. Τούτων μὲν οὖν ὅλως εἰς ἀπάντησιν. Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης δώῃ ἡμῖν τὴν ἀγάπην καὶ εἰρήνην διὰ παντὸς ἐν παντὶ τρόπῳ. Ἀμήν. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 20 Ἀπριλίου 1924. Τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἀδελφὸς ἐν Χριστῷ ὅλως πρόθυμος † Ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Φώτιος.

Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ, ὅτι τὸ παραπάνω σημαντικότερο ἔγγραφο ΔΕΝ διαβάστηκε στὴν Ἱεραρχία καὶ οὔτε καταχωρήθηκε στὰ Πρακτικά της!⁵

Ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀπὸ τὸ παραπάνω κείμενο-καταπέλτη, καὶ μέχρι καὶ τὴν κοίμησιν τοῦ Φωτίου (†1925), συνεχίστηκε ἡ ὑποστήριξις τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας πρὸς τοὺς Παλαιοημερολογίτες μέσα ἀπὸ ἄρθρα στὸ περιοδικὸ «Πάνταϊνος», τὰ ὅποια δημοσιεύθηκαν στὰ προηγούμενα τεύχη τοῦ περιοδικοῦ μας.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ὁ Μελέτιος Μεταξάκης ἔγραφε στὸ Ἡμερολόγιόν του τὰ ἑξῆς: «Ὁ Πατριάρχης Φώτιος εἰς δύο κύρια ἄρθρα τοῦ “Πανταίνου” ἐπιτίθεται δριμύτατα κατὰ τῶν “ἀρχηγῶν τῆς νεωτεροποιῆας ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Ἀθήνα” οὓς κατηγορεῖ ἐπὶ αἰρέσει. Τὸν Μελέτιον ἀποκαλεῖ “Ψευδοπατριάρχην”, “Ἐπιβάτην”, “ἀντικανονικόν”, καὶ τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον “μυσαρὸν ψευδοσυνέδριον”»⁶.

5) Αὐτόθι, σελ. 1291.

6) Ἐκκλησιαστικὸς Φάρος, τόμ. ΝΓ' (1971), σελ. 456.

Πατριαρχία Μελετίου Μεταξάκη (1926 - 1935)

Ὁ Μελέτιος Μεταξάκης, ὁ «κακὸς δαίμων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», ὅπως χαρακτηρίστηκε, ὑπῆρξε ὁ νέος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, χάρις στις ἐνέργειες τῆς Ἀγγλικῆς πολιτικῆς, τὴν ὁποίαν ὑπηρετήσε πιστὰ σὲ ὅλη του τὴν ζωή.

Ἀπὸ τίς πρῶτες του ἐνέργειες φυσικὰ ἦταν νὰ ἐπιβάλει τὸ Νέο Ἡμερολόγιο στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἀλεξανδρείας, διχάζοντας ἔτσι καὶ ἐκεῖ τὸ Πλήρωμα σὲ Παλαιοημερολογῖτες καὶ Νεοημερολογῖτες.

Ἀπὸ συνέντευξή του σὲ ἐφημερίδα, στὴν ὁποία θίγεται καὶ τὸ Ἡμερολογιακὸ, σταχυολογοῦμε τὰ ἐξῆς διαφωτιστικὰ γιὰ τίς σκέψεις τοῦ Μελετίου:

«— Διατὶ, παναγιώτατε, δὲν ἐλήφθη ἀπόφασις ἀμέσου ἐφαρμογῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἀλλ' ἀνεβλήθη αὕτη διὰ τὴν 1^{ην} προσεχοῦς Ὀκτωβρίου;

— Δὲν ἠθελήσαμεν νὰ εἰσέλθωμεν ἀποτόμως εἰς τὴν ἐφαρμογὴν διὰ νὰ μὴ σκανδαλισθοῦν αἱ συνειδήσεις. Ὑπάρχουν κ' ἐδῶ οἱ ἐμμένοντες ἀκόμη εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον μετὰ φανατισμοῦ.

— Φρονεῖτε ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου θὰ συναντήσῃ ὑπολογίσιμον ἀντίδρασιν καὶ μεταξὺ τοῦ ἑλληνισμοῦ τῆς Αἰγύπτου;

— Δὲν τὸ πιστεύω. Ἡ πλειονότης τοῦ ποιμνίου ἐπεθύμει τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου. Βέβαια, εἰς τὴν ἀρχὴν θὰ ἔχωμεν ἐκείνους ποὺ ἀνέφερα καὶ οἱ ὅποιοι θὰ δυστροπήσουν ἄρκετὰ μέχρι τοῦ νὰ μὴν τὸ ἀκολουθήσουν, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι μετὰ ἓνα χρόνον δὲν θὰ θελήσουν νὰ κάμουν πείσματα, πειθόμενοι ὅτι μὲ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξῃ καὶ τὸ δόγμα των, οὔτε κὰν νὰ θιγῇ... Ἀλλὰ

ὅπως ἐδηλώθη καὶ εἰς τὴν ἱερὰν σύνοδον ἢ ἀπόφασις διὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον δὲν ἀποκλείει καὶ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὸ παλαιὸν ἐὰν ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἤθελε κάποτε ἀποφασίσῃ τοιοῦτόν τι...

– Ἐὰν οἱ παλαιοημερολογῖται, π.χ. τῆς Ἀλεξανδρείας, θελήσουν, παναγιώτατε, νὰ τελέσουν τὰς ἐορτάς των εἰς τοὺς ναοὺς κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, θὰ τοὺς ἐπιτραπῇ;

– Νὰ σὰς εἶπω: Ἡ Ἀλεξάνδρεια ἔχει ἀνάγκη πολλῶν ναῶν· οἱ ὑπάρχοντες εἶνε ἀνεπαρκεῖς ἐν σχέσει πρὸς τὸν μέγαν ἀριθμὸν τοῦ ποιμνίου. Οἱ παλαιοημερολογῖται, λοιπόν, ἄς κτίσουν ἕνα ναὸν καὶ ἄς τελοῦν ἐκεῖ τὰς ἐορτάς των κατὰ τὰς ἡμέρας κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Ἐκκλησία δὲν θὰ ἔχη τὰς ἰδικὰς της...»⁷.

Μὲ συνοδικὴ ἀπόφασις τὸ νέο ἡμερολόγιο ἐφαρμόστηκε τὴν 1^η Ὀκτωβρίου 1928, ἢ ὁποία ὀνομάστηκε 14^η. Ὅμως, μέγα πλῆθος Ὁρθοδόξων ἀντιστάθηκε στὴν Καινοτομία κυρίως στὸ Κάιρο, τὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ τὴν Πόρτ Σάϊντ. Στὴν τελευταία ἐξεγέρθηκε σύσσωμη τόσο ἡ κοινότητα τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν Συρορθοδόξων.

Ἡ ΕΛΛΗΜΙΚΗ ΠΑΡΟΙΚΙΑ ΠΟΡΤ - ΣΑΪΔ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Οἱ ὑποφαινόμενοι Ἑλληνορθόδοξοι κάτοικοι τῆς πόλεως Πόρτ - Σαΐδ ἐχόμενοι στερεῶς τῆς Ἀγίας θρησκείας τῶν προγῶ

7) Ἐλεύθερον Βῆμα, 30-5-1928.

νων ἡμῶν συνελθόντες εἰς πάνδημον συγκέντρωσιν καὶ λαβόντες ὑπ' ὄψει,

1ον. Ὅτι ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἀποτελεῖ κατάφωρον πλῆγμα εἰς τὰς πεποιθήσεις καὶ δοξασίας ἡμῶν,

2ον. Ὅτι παρὰ τὴν ἀτέλειάν του τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ἔδει νὰ τροποποιηθῆ διὰ κανονικῆς πράξεως Ὁικουμενικῆς ἢ Μεγάλης Τοπικῆς Συνόδου,

3ον. Ὅτι οἱ Πατριάρχαι Κων)πόλεως καὶ λοιποὶ ταγοὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου δὲν ἦσαν ἀγράμματοι οὔτε ἠγνόουν ὅτι τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον προσήγγιζε περισσότερον τὴν ἀλήθειαν.

4ον. Ὅτι ἂν δὲν τὸ ἐδέχθησαν τοῦτο ὠφέλετο εἰς σοβαροὺς λόγους καὶ κινδύνους καταβροχθίσεως τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ παπισμοῦ.

5ον. Ὅτι ἐνδεχόμενον οἱ ἴδιοι λόγοι νὰ ὑφίστανται καὶ σήμερον ἢ νὰ ἐμφανισθοῦν εἰς τὸ μέλλον ὑπὸ σοβαρωτέραν μορφήν.

6ον. Ὅτι ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἀποτελεῖ σοβαρὸν ἔρρισμα καὶ ὑποδοθηεῖ τὰ μέγιστα τὸ ἐπάρατον ἔργον τοῦ προσηλυτισμοῦ τῆς ξένης προπαγάνδας.

7ον. Ὅτι εἶνε ἀστεῖον νὰ προβάλλεται ὅτι τὸ ἡμερολόγιον δὲν σχετίζεται μὲ τὸ δόγμα.

8ον. Ὅτι διὰ τὰ 95 ο)ο τῶν πιστῶν εἶνε ἀσύλληπτον τὸ δόγμα καὶ μόνον ἡ λατρεία καὶ ἡ αἰσθητοποίησις τοῦ δόγματος συγκινεῖ αὐτούς.

9ον. Ὅτι εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον ἀποτελεῖ μέρος ἀναπόσπαστον τῆς αἰσθητοποιήσεως τοῦ δόγματος ἡμῶν.

10ον. Ὅτι ἡ ὀρθοδοξία ἀντιπαθεῖ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ὡς ἐμπερικλεῖον κινδύνους τοὺς ὁποίους δὲν ἐκμηδενίζει ὁ ἀφελῆς χαρακτηρισμὸς αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Ἀγίας Συνόδου Ἀλεξανδρείας ὡς μεταρρυθμισμένου Ἰουλιανοῦ.

11ον. Ὅτι κάλλιστα ἠδύνατο ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησία νὰ θεσπίσῃ ἴδιον ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον τελειότερον ἀμφοτέρων τῶν περὶ οὗ ὁ λόγος δεδομένου ὅτι οὐδέτερον τούτων εἶνε τέλειον.

12ον. Ὅτι ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου διαταράσσει ἐκκλησιαστικὰς ἀκολουθίας Ἀγίων ὡς ἡ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου καταργεῖ νηστείας θεσπισθείσας ὑπὸ Οἰκουμενικῶν Συνόδων ὡς ἡ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ δημιουργεῖ ἐκκλησιαστικὴν ἀνωμαλίαν ἄνευ προηγουμένου.

Διὰ ταῦτα

Διαδηλοῦμεν ὅτι ἐνιστάμεθα κατὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐξαιτούμεθα ὅπως χάριν τῆς ἡσυχίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν ἢ τροποποιήσις ἢ εἰσαγωγή νέου ἡμερολογίου ἀπορρεύσῃ ἐκ τῶν κόλπων Οἰκουμενικῆς ἢ Μεγάλης τοπικῆς Συνόδου.

Ἀναθέτομεν εἰς ἐπιτροπὴν ἀποτελουμένην ἐκ τῶν Κων Κων Κωνσταντινίδου Ἰατροῦ, Στ. Κλαυδιαοῦ, Μ. Πουσουνάκη, Φ. Μαγιορκίνου, Ἡλ. Κωνσταντάκη καὶ Χρ. Κιτσωνίδου ἵνα ἐπιδώσῃ τὸ παρὸν ψήφισμα εἰς τὴν Α. Σεβασμιότητα τὸν Μητροπολίτην Πηλουσίου Κον Κον Πολύευκτον πρὸς ὑποβολὴν τῇ Α.Θ. Παναγιότητι τῷ Πατριάρχῃ Ἀλεξανδρείας Κω Κω Μελετίῳ καὶ τῇ Ἀγίᾳ Συνόδῳ τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ θρόνου.

Πόρτ - Σαΐδ, τῇ 29)12)10)1928.

Ἔπονται ὑπερχίλια ὑπογραφαί.

Στὴν Ἀλεξάνδρεια, στίς 15 Σεπτεμβρίου 1928, ἰδρύθηκε Παράρτημα τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων μὲ Πρόεδρο τὸν Ἀθανάσιο Γκιουλέ καὶ τὸ ὅποιο ἔφθασε νὰ ἀριθμεῖ δώδεκα χιλιάδες μέλη! Μετὰ ἀπὸ ἀνεπιτυχῆς διάβημα πρὸς τὸν Μεταξάκη νὰ τοὺς ἐπιτραπῇ νὰ ἀκολουθοῦν τὸ Πάτριον Ἡμερολόγιο, οἱ Παλαισημερολογῖτες τῆς Αἰγύπτου συνελθόντες στίς

20 Ὀκτωβρίου (ἐκ.ή.μ.), ἡμέρα μνήμης τοῦ Ἁγίου Γερασίμου Κεφαλληνίας, ἀποκήρυξαν τὸν Μεταξάκη καὶ διέκοψαν μετ' αὐτοῦ κάθε ἐπικοινωνία.

Ἄρχισαν δὲ νὰ ἐκκλησιάζονται στὸν ρωσικὸ Ναὸ τῆς πόλεως, ὅπως φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ παρακάτω τηλεγράφημα:

Ἄλεξάνδρεια 14/27 Σεπτεμβρίου 1931.

Πατριάρχην Μελέτιον.—Ἱερὰν Σύνοδον.—Ἄλεξάνδρειαν.

Σήμερον πάνσεπτον ἑορτὴν τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ ἐμμένοντες ὀρθόδοξον Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ἐνθέῳ ζήλῳ, μνήμονες ἱερῶν καὶ πατριῶν, ἐώρτασαν πανηγυρικῶς, ἀπείρῳ ἐκκλησιάσματι ἐν Ρωσικῇ Ἐκκλησίᾳ, πρὸς τιμὴν Ἁγίας Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τῆς ὑπὸ Θεοπνεύστων Πατέρων ἐν Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις στερεωθεῖσης, καὶ ὑπὸ Πατριάρχην Μελέτιον Μεταξάκην καινοτομηθεῖσης καὶ διαιρεθεῖσης πρὸς ἀνυπολόγιστον βλάβην καὶ ζημίαν Ὁρθοδοξίας καὶ Ἑλληνικοῦ Γένους.

Πρόεδρος **A. Γκιουλές***

Ὁ Μεταξάκης ἀντέδρασε ἀπαγορεύοντας στὸν Ρῶσο Ἱερέα νὰ τελέσει ἐκεῖνο τὸ ἔτος (1931) τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Γερασίμου Κεφαλληνίας γιὰ τοὺς Παλαιοημερολογίτες (ἐκ τῶν ὁποίων πάμπολλοι ἦταν Κεφαλλῆνες), «εἰπὼν αὐτῷ ἐν ὀργῇ “νὰ πάγουν στὸ τζαμί, στὴ Χάδρα καὶ στὸ διάβολο”! Ὁ δὲ Ρῶσος Πρόξενος εἶπεν: “ἐὰν ἡ Ρωσσία εὕρισκετο εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν τῆς θὰ κατεβίβαζε τὸν διώκτην τῆς Ὁρθοδοξίας Μελέτιον ἀπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου”»⁸.

Οἱ ἐν Ἀθήναις ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ συμπαραστάθηκαν στοὺς ἐν Αἰγύπτῳ συναγωνιστὰς τους τόσο

8) Παναγιώτου Βαφειάδου, Βίος καὶ Πολιτεία τοῦ Μελετίου Μεταξάκη, Ἐν Καῖρω, 1931, σελ. 33-34.

μέ ἄρθρα (στὴν ΣΚΡΙΠ⁹ καὶ τὸν «Κήρυκα τῶν Ὁρθοδόξων»), ὅσο καὶ μέ διαβήματα πρὸς τὸν ἐνταῦθα Πρεσβευτὴ τῆς Αἰγύπτου.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ὅποιον ἀντικτύπον εἰς τὰς ἐθνικὰς συνειδήσεις εἶχε ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐν Αἰγύπτῳ ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς διαγωγῆς τῶν Ἑλλήνων μαθητῶν τῶν φοιτῶντων εἰς Καθολικὰ Σχολεῖα καὶ οἱ ὅποιοι ἀνέρχονται εἰς 5000 περίπου. Ἔως τώρα οἱ Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι μαθηταὶ καίτερ φοιτῶντες εἰς τὰ προπαγανδιστικὰ σχολεῖα ἀπέφευγον νὰ ἐκκλησιάζωνται εἰς τοὺς καθολικοὺς ναοὺς. Ἦδη μετὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου καταλλήλως προσηλυτιζόμενοι διὰ τοῦ ἐπιχειρήματος οὗτι οὐδεμίαν διαφορὰ ὑφίσταται πλέον μεταξύ Δυτικῆς καὶ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἤρχισαν νὰ φοιτῶσι εἰς τοὺς καθολικοὺς ναοὺς. Ὁ κίνδυνος κατὰ συνέπειαν, ὃ ὁποῖος ἀνακύπτει διὰ τὴν ἐθνικὴν καὶ ὀρθόδοξον συνειδησιν τῶν ἑλληνοπαίδων τούτων εἶνε προφανὴς καὶ ἡ ἐξέγερσις ἐπὶ τούτῳ εἶνε ζωηρὰ μετὰ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλλήνων διὰ τὸ ὄλισθημα τοῦτο τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας.

9) Σκρίπ, 20-10-1928.

Πατριαρχία Νικολάου τοῦ Ε' (1935 - 1939)

Ὅταν τὸ 1935 οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι ἀπέκτησαν τελικῶς προσωρινὴ Ἱερά Σύνοδο μὲ τὴν Ἀποκλήρου τῆς Διοικούσης Ἱεραρχίας ἀπὸ τοὺς τρεῖς Ἀρχιερεῖς, πρῶτο μέλημα τοῦ Ἡγέτου τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, Ἁγίου πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου, ἦταν ἡ συνεννόηση μεταξὺ τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν προκειμένου νὰ ἐπιλυθεῖ τὸ Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα. Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτόν, μετὰ τὴν ἐπιστροφή του ἀπὸ τὴν ἐξορία [Ὀκτώβριος 1935], ξεκίνησε γιὰ νὰ ἐπισκεφθεῖ, κατὰ σειράν, τὰ τρία πρεσβυγενῆ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς.

Στὴν Ἀλεξανδρεία, πού ἔφθασε πρῶτα τὸ ἀτμόπλοιο στὸ ὁποῖο ἐπέβαινε, τοῦ γνωστοποιήθηκε πῶς ὁ Τοποτηρητῆς τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου (διότι ὁ Μεταξάκης εἶχε πεθάνει) Τριπόλεως Θεοφάνης, τὸν εἶχε κηρύξει ἀνεπιθύμητο! Φθάνοντας ἀργότερα στὰ Ἱεροσόλυμα, ὁ Ἅγιος πρ. Φλωρίνης ἀπέστειλε (στὶς 10 Ἀπριλίου 1935 ἐκ.ήμ.) βαρυσήμαντο ἐπιστολὴ πρὸς τὸν νέο Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας Νικόλαο τὸν Ε', μὲ τὴν ὁποία τὸν καλεῖ νὰ ἐπανέλθει στὴν προηγούμενη (ἐπὶ Φωτίου δηλαδή) ἀπόφαση τῆς Συνόδου του, περὶ συγκλήσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου γιὰ τὴν ἔγκυρη λύση τοῦ ζητήματος. Ὁ Πατριάρχης Νικόλαος σὲ συνάντησή πού εἶχε ἀργότερα μὲ τὸν Ἅγιο πρ. Φλωρίνης, συμφώνησε, ἀλλὰ ἦταν φανερὸ πῶς εὐελπιστοῦσε σὲ καθολικὴ ἀποδοχὴ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου. Μάλιστα τόνισε στὸν Ἅγιο πρ. Φλωρίνης ὅτι ὁ Ἀγγλικανὸς ἐπίσκοπος τῆς Ἀλεξανδρείας τοῦ εἶχε ἐκφράσει τὴν ἀπορία του, «*διατὶ ἄχρι τοῦδε δὲν*

ἀπεδέχθη τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ ἡ Ἐκκλησία τῶν Τεροσολύμων»!¹⁰

Πατριαρχία Χριστοφόρου τοῦ Β' (1939 - 1966)

Ἡ ἐκλογή στὸν Πατριαρχικὸ Θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας τοῦ ἀπὸ Λεοντοπόλεως Χριστοφόρου, προκάλεσε ἐνθουσιασμὸ στὶς τάξεις τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων καὶ τοῦτο διότι ὁ Χριστοφόρος ἦταν ἀπὸ τοὺς πρῶτους ἀντιδράσαντας κατὰ τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας μὲ πύρινα ἄρθρα στὸν «Πάνταινο», ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ βιβλίον του «Ἡμερολογιακά»¹¹.

Ἐτσι τὸ γεγονός χαιρετίστηκε μὲ ἐνθουσιασμὸ ἀπὸ τίς στήλες τοῦ Περιοδικοῦ «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἡ ὁποία δημοσίευσε καὶ τμῆμα ἀπὸ τὸν Ἐνθρονιστήριον Λόγον του.

Ἄν καὶ οἱ προσπάθειές του γιὰ λύση τοῦ Ἡμερολογιακοῦ Ζητήματος δὲν εὐδωθήκαν, ἐν τούτοις ὁ Χριστοφόρος πάντοτε ὑπεράσπιζε τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους καὶ ὕψωνε φωνὴ διαμαρτυρίας γιὰ τίς ἀντιχριστιανικὲς διώξεις ἐναντίον τους. Σὲ συνέντευξή του στὴν ἐφημερίδα «Ἐμπρός», στὶς 27-9-1951, κατέκρινε τὸν διωγμὸ μας, δήλωσε πὺν χαιρετίσει μὲ ἐνθουσιασμὸ ὁ ἀείμνηστος Θεολόγος Σταῦρος Καραμηῆτσος στὴν «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξί-

10) Πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου, Ἐκθεσις πρὸς τὴν Διοικοῦσαν Ἱεραρχίαν τῆς Ἑλλάδος περὶ τῆς γνώμης τῶν Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον (10/11/1936).

11) Βλ. «Ἀρχεῖον τοῦ Ἱεροῦ Ἀγώνος», τ. 2 (Ἄνοιξις/Καλοκαίρι 2014-2015), σελ. 58-60.

**Ο ΝΕΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ
ΑΙΓΥΠΤΟΥ**

Τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἐπιφορηθήτη μὲ ἀνεκλάλητον χαρὰν ὁ ὀρθόδοξος Ἑλληνικὸς κόσμος.

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Χριστόφορος κάτοχος εὐρυτάτης θεολογικῆς παιδείας, ἔχει βαθύτατα ἐν ἑαυτῷ ἐρριζωμένον τὸ αἶσθημα τῆς εὐσεβείας, ἀποκρούων δὲ πᾶσαν καινοτομίαν, ἀσφαλῶς θέλει ἀνυψώσει τὴν Ἀλεξανδρινὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῇ περιωπὴν λαμπρύνων τὸν Θεόσωστον θρόνον τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ἐφ' οὗ ἐπαξίως ἀνῆλθε.¹²

12) Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, 19-6-1939.

ας»¹³, τῆς ὁποίας ἦταν τότε Διευθυντής:

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

κ. κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΚΑΥΤΗΡΙΑΣΕ ΤΟΥΣ ΑΓΡΙΟΥΣ, ΚΑΙ ΑΠΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΔΙΩΓΜΟΥΣ ΤΗΣ ΚΡΑΤΟΥΣΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

Τὸ ἀναμείναμεν. Δὲν ἦτο δυνατόν ἄλλωστε νὰ σιγήσῃ ὁ γηραιὸς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀλεξανδρέων Πρόεδρος, δὲν ἠδύνατο ἢ πάλουσα ἀπὸ ζῆλον ψυχῆ του πρὸς τὸν Χριστιανισμόν νὰ μείνῃ ἀπαθής, δὲν ἠδύνατο νὰ σιωπήσῃ τὴν ἔνοχον σιωπὴν τῶν σκοπιμοτήτων καὶ τῶν συμφερόντων. Μὴ λαβὼν ὑψ' ὄψιν τοῦ τὴν λύσαν τῶν Δεσποτάδων ἔδωσε εἰς αὐτοὺς ἕνα καλὸ μάθημα καὶ ἐβροντοφώνησε εἰς τὰ πέρατα τῆς Γῆς τὸν 11ον Νερώνειον Διωγμὸν ἵνα μὴ δύναται τοῦ λοιποῦ νὰ ἐκμεταλλεῖται ἡ Κραταιὰ Ἐκκλησία τὴν Παγκόσμιον κοινήν γνώμην ὅτι δὲν ὑφίσταται διωγμὸς ἐναντίον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καταστήσας αὐτοὺς πλεον ὑπευθύνους ἐνώπιον Θεοῦ, ἀνθρώπων καὶ Ἱστορίας. Ἰδοὺ λοιπὸν αἱ Δηλώσεις :

... «Κατ' ἀρχὴν πρέπει νομίζω νὰ συνέλθῃ μία Σύνοδος διὰ νὰ ρυθμίση ὀριστικῶς αὐτὴν τὴν ἐκκρεμότητα. Δὲν συμφωνῶ μὲ τὴν τακτικὴν, ἣ ὁποία ἐφηρμόσθη ἐναντίον τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου. Ἡ μεταχείρησις ἔπρεπε νὰ εἶναι διαφοροετική. Δυστυχῶς οἱ ὑπεύθυνοι τῆς Πολιτείας δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι αἱ διώξεις τῶν παλαιοημερολογιτῶν δίδουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιχαίρουν οἱ ἐχθροὶ μας. . . . »

13) Αρ. 112 (24-9-1951, π.ήμ).

Ἄκούσατε Σεβασμιώτατοι, πῶς λύονται τὰ Ἐκκλησιαστικά ζητήματα ; ἀκούσατε τί λέγει ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ; Ἄκούσατε ποιά ἔπρεπε νά εἶναι ἡ μεταχειρίσις τῶν παλαιοημερολογιτῶν.

Ἄκούσατε τί λέγει διὰ τὸν 11ον διωγμὸν ὃν ἠγείρατε ἐναντίον μας. Δέν τὰ λέγομεν μόνον ἡμεῖς. Δέν τὸ λέγει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος τὸν ὁποῖον τὸ μῖσος σας ᾠδήγησεν εἰς τὴν ὑψηλοτέραν κορυφὴν τῆς Μυτιλήνης διὰ νά ἀποθάνῃ καὶ νά μὴν ἀκούγεται ἡ φωνή του. Ἄλλὰ τὸ λέγει ὁ εὐκλεῆς διάδοχος τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

Θά χαίρουν μόνον οἱ ἐχθροὶ μας διὰ τὸν διωγμὸν, λέγει ὁ Μακαριώτατος. Ἄλλὰ Μακαριώτατε ἀμφιβάλλετε ὅτι οἱ διώκται μας εἶναι ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ Ἰησοῦ ; Ὅταν ἓνα καὶ πλέον ἑκατομμύριον ὀρθοδόξων χριστιανῶν στενάζει ὑπὸ τὸ πέλμα τῆς βίας καὶ τῆς μοκρατίας ;

Ὅταν ἀπαγορεύεται εἰς ἡμᾶς καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἢ προσευχή ; Ὅταν εἰς τὸν ἀειμνηστὸν ἐπίσκοπον Κυκλάδων ἀπηγόρευσαν καὶ τὴν Ἁγίαν Κοινωνίαν καὶ ἱεροτελεσίαν τῆς ταφῆς ἢ ὁποία ἐπιτρέπεται καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς μεγάλους ἐγκληματίας ;

Χαίρουν λοιπὸν Μακαριώτατε οἱ Ἀρχιερεῖς μαζί με τοὺς ἐχθροὺς τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ χαίροντες ἀναμένουν τὸ ἄγγελμα τοῦ θανάτου τοῦ Προμηθέως Δεσμώτου ὄχι τοῦ Καυκάσου ἀλλὰ τῶν ἀπροσίτων ὁρέων τῆς Μυτιλήνης τοῦ γηραιοῦ στηλοβάτου τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ πρῶην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, διὰ νά πανηγυρίσουν καὶ νά κορέσουν τὸ πάθος τῶν.

Δέν ἐπιθυμοῦν λύσιν διὰ τοῦ αἰωνοβίου θεσμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας τῆς Συνόδου.

Ἄλλὰ ἔρποντες κάτωθεν τῶν Ὑπουργείων ὡσάν Ἄννα καί Καΐάφα ζητοῦν ξίφος ζητοῦν Σταυρόν νά μάς Σταυρώσουν. Μᾶς ἔδωσαν πολλοὺς Σταυροὺς μέχρι σήμερον· λησιμονοῦν δὲ μως ὅτι ὁ Σταυρὸς ἔγινε σύμβολον τῆς Νίκης.

Λησιμονοῦν ὅτι ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ Σταυροῦ καί ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ Γολγοθᾶ ἀνέβλισε τὸ ζειδωρον φῶς τῆς ἀναστάσεως. Ἐὰν αἱ φωναὶ τῶν κατὰδυναστευομένων, αἱ φωναὶ τῶν γηραιῶν καί σεβασμίων Ἱεραρχῶν, αἱ φωναὶ τοῦ Ὁρθόδοξου λαοῦ, ἡ κατακραυγὴ τῆς Παγκοσμίου κοινῆς γνώμης δέν ἠδυνήθησαν νά τοὺς πείσουν, ἵνα συνέλθουν εἰς ἑαυτοὺς καί παύσουν τὸν βάρβαρον διωγμὸν, ἐλπίζομεν καί εὐχόμεθα ἡ φωνὴ τοῦ γηραιοῦ Πατριάρχου ἀκουσθῆ ἐπιτέλους καί ἐγκαταλείψουν τὴν μέχρι τοῦδε τακτικὴν τὴν ὀζοῦσαν Ἱεράς Ἐξετάσεως.

Διὰ νά ἐπανέλθῃ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιαστικὸν καθεστῶς ἐξ οὗ ἐξέκλινε μὲ τὴν ἐπάρατον καινοτομίαν τοῦ νέου ἡμερολογίου καί νά παύσουν οἱ διωγμοὶ καί αἱ κακώσεις εἰς βάρος μας, ἄς φροντίσῃ τὸ ταχύτερον ὅπως συγκληθῆ ἡ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Προαγγελλομένη Πανορθόδοξος Σύνοδος καί ἀρθῆ τὸ ὑπ' αὐτῆς δημιουργηθὲν σχίσμα ἐν τῷ σώματι τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὅμως, ὁ Ἅγιος πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος βρισκόταν τότε στὴν ἐξορία, δέν συμμερίστηκε τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ ἀγαπητοῦ συνεργάτου του γράφοντας σὲ ἐπιστολῇ του τὰ ἑξῆς:

«Αγαπητέ μου Σταῦρο...

Τὰς δηλώσεις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀλεξανδρείας ἀνέγνων εἰς τὸ "Ἐμπρός", ἀλλὰ δὲν μὲ ἱκανοποίησαν. Ἐπρεπεν οὗτος ὡς ὀρθόδοξος Πατριάρχης νὰ κατακρίνη διὰ τὰ καθ' ἡμῶν βάρβαρα καὶ μεσαιωνικὰ μέτρα ὄχι μόνον τὴν Πολιτείαν, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, ἣν κυρίως βαρύνει ἡ εὐθύνη τοῦ ἀντιχριστιανικοῦ καὶ ἀντεθνικοῦ καθ' ἡμῶν διωγμοῦ. Ἐπρεπεν οὗτος, ἂν εἶχε πλήρη συναίσθησιν τῶν ὑποχρεώσεων του ὡς Ὁρθόδοξον Πατριάρχου ἀπέναντι τοῦ μώμου, ὃν ἐνεκόλαψεν ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, διὰ τῶν ἀντιχριστιανικῶν καὶ ἀπανθρώπων μέτρων, ἅτινα ἐφήρμοσε κατὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, νὰ ἐπικρίνη δριμέως τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι νὰ εἶπη ὅτι οὗτος δύναται νὰ εὔρη τὸν καλλίτερον τρόπον τῆς λύσεως τοῦ ζητήματος, ὡς νὰ ἦτο καλὸς καὶ ὁ τρόπος τοῦ διωγμοῦ.

Δυστυχῶς ἔλειψαν ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν αἱ μεγάλαι φυσιογνωμίαι, αἵτινες ὁσάκις ἐθίγετο ἡ ἔννοια καὶ τὸ κῦρος τῆς Ὁρθοδοξίας ἠνώρθουν τὸ ἀνάστημά των καὶ ἐναντίον αὐτοκρατόρων καὶ τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς...»¹⁴.

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1957 Ἐπιτροπὴ Γνησίων Ὁρθόδοξων συναντήθηκε μὲ τὸν Πατριάρχη Χριστοφόρο, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐπαίνεσε γιὰ τὴν στάση τους. Ἴδου τὸ σχετικὸ δημοσίευμα ἀπὸ τὴν «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»¹⁵:

¹⁴ Σταύρου Καραμήτσου, Ὁ σύγχρονος Ὁμολογητὴς τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἀθήνα, 1990, σελ. 81.

¹⁵ Ἀρ. 265 (23-7-1957, π.ἡμ.).

Σημαίνουσαι συναντήσεις

ΠΑΡΗΣΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Πενταμελής Ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὸν Ἀντιπρόεδρον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Παντελεήμονα Τσαλύπην ἐπεσκέφθη εἰς Κηφισιὰν τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρον. Βαθύτατα μᾶς συνεκίνησε ἡ ἀπλότης τῶν τρόπων τοῦ Πατριάρχου καὶ ἡ ἀγία του καλωσύνη. Μὲ πατρικὴν στοργὴν καὶ μὲ τὴν ἀνεσιν ποῦ γεννᾷ ἡ σκέψις τῆς μεταξὺ οἰκείων συναναστροφῆς μᾶς συνωμίλησε ἐπὶ ἡμισελαν καὶ πλεόν ὥραν. Μετ' εὐλαβείας ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ ἀειμνήστου ποιμενάρχου ἡμῶν πρ. Φλωρίνης, τὸν ὁποῖον ἰδιαιτέρως ἐξετίμα καὶ ἠγάπα.

Ἀλλὰ πέραν τῶν φιλοφρόνων αὐτῶν διανθίσεων τῆς συναντήσεώς μας ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης εἰσῆλθε μετὰ θαυμαστῆς διανγείας εἰς τὸ ἐπιμαχον ἡμερολογιακὸν ζήτημα. Μετ' ἀγανακτήσεως κατέκρινε τὴν ἡμερολογιακὴν μεταρροῦθμισιν, δι' ἧς αἱ καινοτομήσασαι ἐκκλησίαι ἐγκατέλιπον μίαν ὑγιᾶ καὶ ἀγίαν παράδοσιν, συνδεδεμένην ἀρρηκτως μὲ τὸν λειτουργικὸν βίον τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτῆς. Μᾶς ἐπήνεσε διὰ τὴν στάσιν μας καὶ μᾶς ἐτόνισε τὴν ἀνάγκην τῆς συγκλήσεως μιᾶς Πανορθοδόξου Συνόδου, ἡ ὁποία ἐν ἀνάγκῃ θὰ πρέπη νὰ συγκληθῇ καὶ εἰς Κᾶίρον.

Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ διατηρῇ ὑγιᾶ τὴν σημαίνουσαν αὐτὴν κορυφὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τὸ ἐπόμενο ἔτος καὶ συγκεκριμένα τὸν Ἰούνιο τοῦ 1958, ὑπῆρξε νέα συνάντησις Παλαιοημερολογιτῶν μὲ τὸν Πατριάρχην¹⁶, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐπισκεφθεῖ

16) Βλ. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀρ. 295 (22-9-1958, π.ήμ).

καί πάλι τὴν Ἀθήνα. Ἡ συνάντηση αὐτὴ ἔφερε καρπούς, διότι ὁ Πατριάρχης ἀπέστειλε ἐπίσημο Ὑπόμνημα πρὸς τὴν Ἱεραρχία τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖο ἔχει ὡς ἐξῆς (ἐκ τοῦ Ἀρχείου τῆς Ἱεράς Συνόδου μας, στὴν ὁποία ὑπάρχει ἀντίγραφο σταλὲν παρὰ τοῦ Πατριάρχου, ὅπως φαίνεται καί ἀπὸ τὸ συνοδευτικὸ γράμμα του):

Πρὸς τὰ εὐσεβῆ μέλη τῆς Διοικήσεως Ἐπιτροπῆς τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, εὐλογίαν ἀπὸ Θεοῦ.

Αρ. 636.

Συνημμένως ὡδε ἀποστέλλομεν ὑμῖν ἀντίγραφον τῆς πρὸς τὴν Α.Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ.Θεόκλητον καί τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἑλλάδος ὡς καί πρὸς τὴν Α.Ἐξοχότητα τὸν Πρόεδρον τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κ.Κ. Καραμανλῆν, ἵνα λάβητε γνῶσιν τῶν Ἡμετέρων ἐνεργειῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ Ἡμερολογίου, διὰ τὰ καθ' ὑμᾶς.

Εὐχόμενοι Ὑμῖν πᾶσαν ἀνωθεν ἐνίσχυσιν διατελοῦμεν μετὰ πατρικῶν εὐχῶν

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν
 ἐν Χρῆστῷ ἀδελφῶν Ὁρθόδοξων

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ
 22^α Νοεμβρίου 1958

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ Πάσης
Ἀφρικῆς

ΘΕΟΚΛΗΤΩ

Τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν καὶ Πάσης
Ἑλλάδος καὶ τῇ Σεβασμίᾳ Ἱεραρχίᾳ τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος

ἁσπασμὸν ἁγίου ἐν Χρῷ Σωτῆρι

Μόλις κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Ἰουνίου ἠλθομεν
πρὸς παραθερισμὸν καὶ ἀποθερακίαν εἰς Ἀθήνας ἐκ τῶν πρὸς ἡμᾶς
ἐπισκεπτῶν εἶχομεν, μετὰ τῶν πρῶτων, διευθύνοντας τὴν Ἐκ-
κλησίαν τῶν Παλαισημερολογιτῶν οἵτινες παρεκάλεσαν ἡμᾶς ἵνα
ἐκέμβωμεν ὑπὲρ αὐτῶν κατὰ τῇ ἐκισήμῳ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, ἐκ
τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας συναντήσεως ὅλων τῶν
Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Ἐκροσθημεν μετὰ κολλῆς προσοχῆς τὰ ἅπα ἁυτῶν λεχ-
θέντα ἡμῖν ὡς καὶ ἐλάβομεν κατ' αὐτῶν καὶ ὅσα ἐγράψαν καὶ ἐδη-
μοσίευσαν ἐκ τῆς ὑποσημειώσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου ὡς μόνου
δυνατοῦ νὰ ὑπάρχῃ Ἡμερολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπὸ
τῶν πρῶτων αἰώνων τῆς ἐμφανίσεως τῆς Χριστιανικῆς Ἐρησιείας,
μέχρι ἐσχάτως χρησιμοποιηθέντος τούτου καὶ μόνου εἰς τὴν
Οἰκουμένην καὶ Τοκικῆς τῆς Ἐκκλησίας Συνόδου ἀναφερομένου
δέ καὶ εἰς τοὺς κανόνας αὐτῶν τε τῶν Συνόδων καὶ τῶν Πατέρων
τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὰς ἐορτὰς καὶ νηστείας καὶ εἰς ὅλην
ἐν γένει τὴν ζωὴν τὴν χριστιανικὴν.

Ἰδιαιτέρως μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην ἐμελετήσαμεν
τὰ ἐξῆς ὑπὲρ τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου Συγγραμμάτω :

1ον) Ἐμελετήσαμεν τὸ ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου πρῶτου Φλαβί-
νης Χρυσόστομου κατὰ τὸ 1950 ἐν Ἀθήναις δημοσιευθὲν ὑπὸ τὸν
τίτλον " Ἡ ἀκριβὴς θέσις τοῦ Ἡμερολογιακοῦ ζητήματος "

2ον) Ἐμελετήσαμεν τὸ κατὰ τὸ 1957 δημοσιευθὲν " Διδύ-
γελμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων
Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος " πρὸς τὸν εὐσεβῆ Ὁρθόδοξον Ἑλληγ. Λαόν.

3ον) Ἐμελετήσαμεν τὸ ἐν τῷ Περιοδικῷ " Κήρυξ " τῆς Ἐκ-
κλησίας (Ἰαννουαρίου 1958) " Στάσιμα πρὸς τὴν Συνόδον τῆς συνερ-
χομένης Ἱεραρχίας τῆς Ἐκισήμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος " καὶ

4ον) Τὸ ἐκ Πατρῶν ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ κ. Ἀλεξοπούλου " Διδύ-
γελμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν
Ἑλλάδος " ὑπόμνημα τοῦ ὁποῦ ἐσώκλειομεν ἀντίγραφον.

Ἐξ' ὅσων ηκουσαμεν καὶ ἀνέγνωμεν διὰ τὸ ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου ὁμολογοῦμεν ὅτι κατὰ κοινὸν πρᾶγματι ἐξημίωσε τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου. Ἐξημιώθη πρό παντός ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν ὁκοίαν ἀνυγῶς, ἡ τελευταίως μόλις γενομένη ἀποδοχὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου διήρесе τοὺς Ὁρθοδόξους Ἑλληνας εἰς Παλαιοημερολογίτας καὶ Νεοημερολογίτας. Οἱ Παλαιοημερολογίται ἐν Ἑλλάδι σήμεραν εἶναι περί τὸ ἐν θαλίημισυ ἑκατομμύριον, ἐνῶ οἱ Νεοημερολογίται εἶναι περί του ἑκτὸ ἑκατομμύρια, ἑκικρατούσι δὲ καὶ πολιτικῶς. Αὐτοὶ δὲ κυβερ-

(2)

νοῦσι ὄχι μόνον θρησκευτικῶς ἀλλὰ καὶ πολιτικῶς σήμεραν τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλλάδα.

Οἱ Παλαιοημερολογίται παρακονοῦνται κατὰ τῶν νεοημερολογιτῶν διότι ἀπέσχισαν τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν κατὰ τρόπον ὥστε νὰ θεωρῶσιν οἱ μὲν τοὺς δὲ αἰρετικούς. Οἱ Καθολικοὶ καὶ οἱ καὶ οἱ Προτεστάνται σήμεραν ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἀνεκτοὶ καὶ φιλικῶς συμπεριφέρονται πρὸς αὐτοὺς οἱ νεοημερολογίται ἐνῶ ἐξ ἄλλου ἐκίττειροῦσι τὴν τελείαν ἐξόντωσιν τῶν παλαιοημερολογιτῶν.

Μία ἀνογὴ ἀλλήλων, ἔστω καὶ ὅπως συμβαίνει μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τῶν ἑτεροδόξων θά ἦτο ἡ καλύτερα πρὸς τὸ παρόν λῦσις. Καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἀλεξανδρείας ἔχομεν τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον εἰς τὴν παραδοχὴν τοῦ ὁκοίου καὶ ἡμεῖς προσωπικῶς συνετελέσαμεν. Σήμεραν ὅμως βλέποντες τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου μετανοοῦμεν καὶ ἀναγκαζόμεθα νὰ σκεπτόμεθα περὶ ἐκιστροφῆς εἰς τὸ Παλαιόν.

Δέν θά ἦτο καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος προτιμωτέρα μία τοιαύτη σύσκεψις ἐκί τῇ ἑυκαιρίᾳ τῆς συναντήσεως ὅλης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας;

Ἐβγόμεθα ὅπως ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς φωτίσῃ πάντας ἡμᾶς καὶ ἀξιώσῃ ἵνα ἔχωμεν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τὴν ἐνόγητα τῆς Ἡστέρας καθ' ἑκάστην δὲ προσευχόμεθα καὶ αἰτούμεθα παρὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸν ἄνωθεν φωτισμόν. Ἀμήν.

Ἐκί πῶτοις κατασκαζόμενοι Ἰμῶς φιλήματι ἀδελφικῶ διατελοῦμεν.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ
20ῇ Νοεμβρίου 1958

Ἐπίσης, ὁ Πατριάρχης ἔστειλε καὶ τὸ ἐξῆς ἐνημερωτικὸ γράμμα στὸν Πρόδρομο τῆς Ἐκκλησιαστικῆς

Ἐπιτροπῆς (καὶ μετέπειτα Ἐπίσκοπο Ταλαντίου)
Ἀκάκιο Παππᾶ:

Ἐπιτροπῆς (καὶ μετέπειτα Ἐπίσκοπο Ταλαντίου)
Ἀκάκιο Παππᾶ:

Τῷ Ὑσιωτᾷ Ἀρχιμ. Ἀκακίῳ Παππᾷ, Προέδρῳ τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, υἱῷ ἐν πνεύματι
ἀγαπητῷ, εὐλογίαν ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς.

Εἰς Ἀθήνας.

Ἐλάρομεν τὴν ἀπὸ 1ης παρ. μηνὸς Ἰανουαρίου
ἐπιστολὴν ὑμῶν ἣν καὶ ἀνέγνωμεν μετὰ πατρικοῦ ἐνδιαφέροντος
καὶ ἀγάπης.

Ἐπιφυλασσόμενοι ὅπως ἐν καιρῷ μελετήσωμεν τὸ
ζήτημα θὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν τὰς σκέψεις ἡμῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος
τούτου ὅπερ ἀπασχολεῖ ὑμᾶς. Πρὸς τὸ παρὸν μὴ θορυβεῖτε.

Ἐπὶ τούτοις ἐπευλογούντες ὑμᾶς πάντας πατρικῶς
διατελοῦμεν

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ
21ῃ Φεβρουαρίου 1959

+ Ὁ Ἱερογάρδος Ἀρχιεπίσκοπος
Ἰβραήμ, Ἰωάννου Ἰβραήμ

Ἡ ἐνέργεια τοῦ Πατριάρχου Χριστοφόρου ἔκανε
μεγάλη ἐντύπωση καὶ σχολιάστηκε τόσο ἀπὸ τὴν
«Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»¹⁷, ὅσο καὶ ἀπὸ τὸν Τύπο
τῆς ἐποχῆς¹⁸.

Δὲν ὑπῆρξε ὅμως κάποιο οὐσιαστικὸ ἀποτέλε-
σμα, ἀντιθέτως οἱ Τοπικὲς Ἐκκλησίες εἰσηλθάν σὲ

17) Ἀρ. 302 (22-12-1958, π.ήμ).

18) Ταχυδρόμος-Αἴγυπτος, 24-1-1959.

μιὰ ἐποχὴ Ἀποστασίας ποὺ ἐγκαινίασε ἡ, ἔχουσα ἀντίκτυπο σὲ ὅλη τὴν Ἐκκλησία, γνωστὴ διαβρωτικὴ δράση τοῦ Κωνσταντινουπόλεως Ἀθηναγόρου.

Ἐπίλογος

Οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι, ἐξ ἀρχῆς ἀντιτασσόμενοι στὰ οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα, σκλήρυναν τὴν στάση τους ἀπέναντι στις ἐπίσημες Τοπικὲς Ἐκκλησίες. Σήμερα πολλοὶ κατηγοροῦν τοὺς Παλαισημερολογίτες ὡς ἀνίερους, λόγῳ τὸ ὅτι δὲν ἔχει καμμία ἐπίσημη Ἐκκλησία κοινωνία μαζί τους. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πῶς οἱ Παλαισημερολογίτες εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουν νὰ ἔχουν καὶ δὲν ἔχουν καμμία κοινωνία μὲ τις ἐπίσημες Ἐκκλησίες. Πάντως τόσο ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Νικολάου τοῦ ΣΤ' (1968-1986) στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ιουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς τὸν Αὐγούστο τοῦ 1984, ὅσο καὶ ἡ ὑποδοχὴ τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου μας Χρυσοστόμου Κιούση στὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας ἐπὶ Παρθενίου τοῦ Γ' (1987-1996) τὸ 1989¹⁹ (ἀμφότερες φυσικὰ ἄνευ ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας), ἀποδεικνύουν ὅτι ἀναγνωριζόταν Ἱερωσύνη στοὺς Ἀρχιερεῖς μας ἐκ μέρους τῶν Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας. Καὶ ἂν καὶ δὲν ὑπάρχει πλέον ἡ ἀνάγκη τῆς ἀναγνωρίσεώς της ἀπὸ πεσόντες σὲ αἴρεση, ἐν τούτοις χρησιμεύει ὡς ἓνα ἀκόμη ἐπιχείρημα ἐνάντια σὲ βλάσφημους ἀμφισβητίες αὐτῆς.

Νικόλαος Μάννης

19) Φῶς Ἀλεξανδρείας, 7-9-1989 (βλ. ἀπέναντι).

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Ο Β ΕΠΕΣΚΕΦΘΗ ΤΗΝ ΕΔΡΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Με πολλή συγκίνηση επισκέφθηκα το Μακαριότατο Πατριαρχείο Ἀλεξανδρείας και εσχάτως την διατήρησή, εσάει δια το υψηλόν έργον και αποστολήν του...».

Ανά τα λόγια εμείνωσ εις το βιβλίον των επισκεπτών ὁ Αρχιεπίσκοπος των Γ.Ο.Χ. Χρυσόστομος ο Β΄

Με 50 περίπου προσκεκλητάς επισκέφθησαν το Πατριαρχείο μας. Ο Θεοφ. Επίσκοπος Ταμιάζεως κ. Ιωακείμ και Πατριαρχικός Επίτροπος τους ωμίλησε δια την πορίαν του Πατριαρχείου και τον ρόλον του οποίου διεδραματίζει τήμερον εις ον σύγχρονον εκ

του εδεξιώθη ο Σεβ. Λεοντοπολεως κ. Τίτος και μεταφραστὴς ευχὰς και εὐλογίας του αποποιήσας ἑαυτοῦ Πατριάρχου κ.κ. Παρθενίου.

Ειρήσθη δὲ ὅτι ὁ Σεβ. Λεοντοπολεως κ. Τίτος ἀπὸ ἐπισημάνων συνδέεται μετὰ τοῦ Αρχιεπισκόπου Χρυσόστομου.

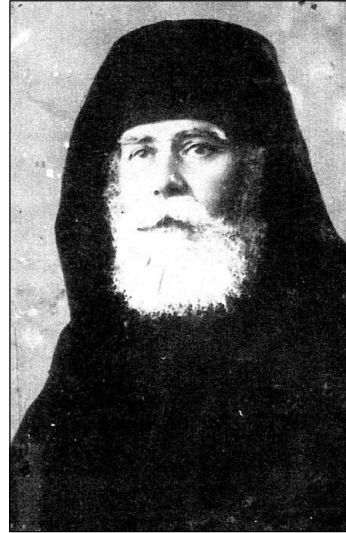
Ο Αρχιεπίσκοπος εἶναι ταπεινός, συγγετός, και ξένος πρὸς τὸ πνῆμα του φανατισμοῦ.

Στο τέλος οἱ εὐσεβιστακτοὶ λοι προσέφεραν γλυκύσματα και αναμνηστικά εις τους ἀδελφούς προσκεκλητάς.

ΓΕΡΩΝ ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΗΣ ΑΜΦΙΑΛΗΣ (1899-1966)

Ο μακαριστός Γέροντας Ιωάννης τῆς Ἀμφιάλης, κατὰ κόσμον Γεώργιος Βαξεβανόπουλος, γεννήθηκε στήν Σμύρνη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τὸ 1899 ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι κατάγονταν ἀπὸ τὴν Χίο. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Μικρασιατικῆς Ἐκστρατείας (1919-1922) ἐπιστρατεύτηκε, μαζί μὲ ἄλλα Ἑλληνόπουλα, ἀπὸ τοὺς Τούρκους μὲ σκοπὸ νὰ πολεμήσουν τοὺς Ἑλλη-νες, ἀλλὰ ὁ νεαρὸς Γεώργιος κατάφερε, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, νὰ ἀποδράσει. Μὲ τὴν Μικρασιαστικὴ Καταστροφή κατέφυγε οἰκογενειακῶς στὸν Πειραιᾶ.

Μετὰ ἀπὸ κάποιον καιρὸ ἀποφάσισε νὰ πάει στὸ Ἅγιον Ὄρος γιὰ νὰ γίνεи Μοναχός, ἀλλὰ κατόπιν θαυμαστοῦ ὁράματος ἐπέστρεψε πίσω, διότι ὁ Θεὸς τὸν προ-όριζε γιὰ ἐργάτη Του ἐντὸς τοῦ κόσμου. Ὁ δὲ πόθος τοῦ Γεωργίου γιὰ τὸν Μοναχισμό δὲν ἔμεινε ἀνεκπλήρωτος, καθὼς ἀργότερα ἔλαβε τὸ Μέγα Ἀγγελικὸ Σχῆμα καὶ τὸ ὄνομα Ἰωάννης (ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Θεολόγο), ἀπὸ τὸν Ἅγιο πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομο, ὁ ὁποῖος τὸν χειροτόνησε ἐπίσης Διάκονο καὶ Ἱερέα, ἐντάσσοντάς τον ἔτσι στὸν ἱερό Κλῆρο τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας

τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος.

Ἡ καρδιά τοῦ Ἁγίου Γέροντος, πυρακτωμένη ἀπὸ τὴν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, φλεγόταν ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τοὺς συνανθρώπους του. Ἀνέπτυξε τεράστιο φιλανθρωπικὸ ἔργο. Μαζὶ μὲ τὶς Μοναχὲς του ἐπισκέπτονταν ἀσθενεῖς, φυλακισμένους καὶ ἀπόρους, τοὺς ὁποίους ἀνακούφιζαν ποικιλοτρόπως. Ὁ π. Ἰωάννης ἀγαποῦσε ἰδιαίτερος τὰ παιδιά, στὰ ὁποῖα πρόσφερε γλυκά, καρμέλες καὶ ἄλλα κεράσματα, μαζὶ μὲ συμβουλές, ἀλλὰ καὶ ψυχοφελῆ βιβλιαράκια καὶ εἰκονίτσες. Τὶς πτωχὲς κοπέλες τὶς προοίκιζε καὶ τὶς πάντρευε μὲ καλὰ παιδιά καὶ πολλὲς γλύτωνε ἀπὸ τὴν πορνεία, πὺ θέριζε τότε στὶς φτωχογειτονιὲς τοῦ Πειραιᾶ, μὲ τὸν τρόπο αὐτό. Παραστρατημένους νέους τοὺς ἐπανέφερε στὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ καὶ πολλὰ ἐν διαστάσει ζευγάρια ἐπανένωνε.

Πάμπολλα εἶναι τὰ σημεῖα καὶ τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐπιτέλεσε. Θεράπευσε πάρα πολλοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες ἢ δαιμονισμό. Μάλιστα, ἀνέστησε καὶ ἓνα βρέφος, τὸ ὁποῖο ἔπνιξε κατὰ λάθος ἡ μητέρα του μὲ τὸ γάλα!

Κάποτε ἐπισκέφθηκε στὴν Αἴγινα τὸν Ἅγιο Γέροντα Ἱερώνυμο γιὰ νὰ ἐξομολογηθεῖ. Ὅταν ὁ τελευταῖος τὸν εἶδε, τοῦ εἶπε: «Ἐγὼ δὲν ἐξομολογῶ, κακῶς ἤλθες σὲ μένα. Ἐγὼ δὲν ἐξομολογῶ, γιατί νὰ κάμετε τόσον κόπον καὶ νὰ ἔλθετε ἐδῶ;». Ὁ π. Ἰωάννης ἔφυγε στενοχωρημένος καὶ ἡ Γερόντισσα πὺ διακονοῦσε τὸν Ἅγιο Ἱερώνυμο τὸν ρώτησε: «Γέροντα, τί εἶπες στὸν π. Ἰωάννη καὶ ἔφυγε λυπημένος; Κανεὶς δὲν φεύγει ἀπὸ σένα μὲ λύπη, γιατί τὸ ἔκανες αὐτό;». Τότε ὁ Ἅγιος ἀπάντησε: «Καλογραῖα, μὲ εἶπεν νὰ ἐξομολογηθῆ αὐτὸς σὲ μένα. Πῶς ἐγὼ νὰ ἐξομολογήσω αὐτόν, πὺ μόλις μπῆκε μέσα, γέμισε τὸ κελλίον μου φῶς; Δὲν εἶδες πῶς ἔλαμπε τὸ πρόσωπόν του; Ἄμα κοιμηθῆ ὁ π. Ἰωάννης, σημεῖα θὰ δεῖξῃ».

Κάποτε, ἐπειδὴ ὁ Γέροντας Ἰωάννης εἶχε ἀποκτήσει πολλές σωματικές ἀσθένειες καὶ παρακαλοῦσε τὸν Κύριο νὰ τὸν θεραπεύσει, ἄκουσε φωνή, ἡ ὁποία τοῦ εἶπε: «*Ἰωάννη, αὐτὸς εἶναι ὁ σταυρὸς σου. Θέλεις νὰ σοῦ τὸν ἀφαιρέσω; Μὲ αὐτὸν θὰ στεφανωθῆς*». Καὶ ὁ Ἅγιος Γέροντας ἀπάντησε: «*Γεννηθῆτω τὸ θέλημά Σου, Κύριε*». Παρὰ ὅμως τὶς σωματικές ἀσθένειες, δὲν ἔδωσε καμία ἀνάπαυση στὸ ἀσκητικὸ κορμί του. Στὶς ἱερὲς Ἀκολουθίες δὲν καθόταν ποτέ, κοιμόταν σὲ ἓνα ξύλινο κρεβάτι ἢ χαμαί, ἔτρωγε ἐλάχιστα, ἀγρυπνοῦσε συνεχῶς, ἐνῶ τὰ πνευματικά του τέκνα μὲ δέος ἀνακάλυψαν, μετὰ τὴν ὀσιακὴ κοίμησή του, πῶς φοροῦσε στὸ σῶμα του ἄλυσίδες χιαστί, γιὰ περισσότερη ἀσκηση!

Ὁλόκληρος ὁ βίος του συνδέθηκε μὲ θεῖες ἀποκαλύψεις. Ἐξ ἀποκαλύψεως κτίσθηκαν καὶ οἱ δύο Ἱερὲς Μονὲς πού ἴδρυσε: ἡ ἐρειπωμένη Μονὴ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου στὴν Ἀμφιάλη, τὴν ὁποίαν ἀνεκαίνισε, καὶ ἡ Μονὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος στὴν Νέα Πεντέλη.

Συνέγραψε βιβλίο γιὰ τὴν Παναγία μας (Ὁ Βίος τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἐειπαρθένου Μαρίας, Πειραιεύς, 1963), τὴν Ὅποیان ὑπεραγαποῦσε καὶ ἀξιώθηκε νὰ τὴν δεῖ τρεῖς φορές. Πολλὲς ἀποκαλύψεις εἶχε καὶ ἀπὸ τὸν Κύριό μας, καὶ ἀπὸ Ἁγίους, ὅπως ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο, τὸν ὁποῖον ἐπίσης

ἀγαποῦσε ἰδιαίτερος. Δὲν εἶναι ἄλλωστε τυχαῖο, ὅτι ὁ π. Ἰωάννης κοιμήθηκε τὴν ἡμέρα μνήμης τῆς Ἀνακομιδῆς τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, στὶς 27 Ἰανουαρίου τοῦ 1966 κατὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἡμερολόγιο.

Δύο χαρακτηριστικὲς ἀποκαλύψεις εἶναι οἱ ἑξῆς:

Πρὸ τῆς Κοιμήσεως τοῦ Ἁγίου πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου τοῦ Νέου Ὁμολογητοῦ († 1955), τὸν ὁποῖον εἶχε πνευματικό, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ἐξομολογοῦνταν σὲ αὐτόν, εἶδε ἓνα ὄραμα. Εἶδε πὼς βρέθηκε σὲ μιὰ μεγάλη πεδιάδα, στὴν ὁποία ἦταν δεξιά καὶ ἀριστερὰ Ἀρχιερεῖς, ἐνῶ στὴν μέση δύο νέοι, πὺν κάρφωνα ἓναν Θρόνο, τοῦ εἶπαν: «*Βοήθησέ μας νὰ τὸν τελειώσουμε γρήγορα*». Ὁ π. Ἰωάννης ἀκούμπησε τὸ χέρι του νὰ στηριχθεῖ ἐπάνω στὸν Θρόνο νὰ μὴ κουνιέται ὅταν τὸν καρφώνουν. Δὲν πρόλαβε νὰ τὸν ἀκουμπήσει καὶ τοῦ λένε: «*ἔτοιμος εἶναι*». Ἐλαμπε τόσο πολὺ ὁ Θρόνος, πὺν ὁ Γέροντας ἔσκυψε ἀπὸ κάτω νὰ δεῖ ποῦ ἔβαλαν τὰ φῶτα, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχαν φῶτα. Τότε οἱ νέοι τοῦ λένε: «*πῆγαινε νὰ τὸν εἰδοποιήσης, εἶναι ἔτοιμος ὁ θρόνος του*». Λέει: «*ποιόν;*». Λένε: «*τὸν Ἅγιον Φλωρίνης*». Λέει: «*ἔσεῖς ποιὸ εἶστε;*». Λένε: «*ἐγὼ εἶμαι ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος καὶ ἐγὼ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος*». Τότε ὁ Γέροντας τοὺς εἶπε: «*Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ πάω νὰ τοῦ τὸ πῶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Νὰ τοῦ τὸ πῆτε ἔσεῖς*». «*Καὶ ἐμεῖς θὰ τοῦ τὸ ποῦμε, ἀλλὰ νὰ τοῦ τὸ πῆς καὶ σύ*», τοῦ ἀπήντησαν. Τὴν ἐπόμενη μέρα ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος τὸν κάλεσε στὴν οἰκία του στὴν Κυψέλη Ἀθηνῶν. Ὅταν ἔφθασε ὁ Γέροντας, τοῦ διηγήθηκε τὸ ὄραμα. Τότε ὁ Ἅγιος ἀπήντησε: «*τὸ ξέρω, ἐκλήθην, θὰ φύγω, γι' αὐτὸ σὲ κάλεσα, νὰ ἐξομολογηθῶ*».

Μιὰ ἄλλη φορά, τὴν ὥρα πὺν ὁ Γέροντας ἔκανε τὸν Κανόνα του τὴν νύκτα, παρουσιάσθηκε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ὅποιος εἶχε δεξιά καὶ ἀριστερά Του πρόβατα, μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι τὰ πρόβατα πὺν ἦταν ἀριστερά Του ἦταν καμμένα, κατάμαυρα. Ὁ Γέροντας τρόμαξε καὶ εἶπε: «*Κύριε, ἀριστερά εἶναι τὰ ἐρίφια, πῶς γίνεται νὰ εἶναι πρόβατα καμμένα;*». Τότε ὁ Κύριος τοῦ εἶπε αὐστηρά: «*Αὐτὰ τὰ καμμένα πρόβατα εἶναι τὰ νεομερολογίτικα παιδιὰ μου πὺν σοῦ τὰ στέλνω νὰ τὰ φω-*

τίσεις καὶ ἐσὺ τὰ διώχνεις. Θὰ σοῦ τὰ ζητήσω ἐν ἡμέρα Κρίσεως, διότι δὲν εἶναι δικό σας δικαίωμα τὸ νὰ ἐπιναφέρετε στὴν γνησίᾳ Ὁρθοδοξίᾳ τὰ νεοσημρολογίτικα πρόβατά μου. Αὐτὸ μόνον ἐγὼ τὸ διευθύνω. Ἐσεῖς πρέπει νὰ τὰ δέχεσθε ὅλα καὶ ὅσα ἐπιτρέψω ἐγὼ θὰ γυρίσουν στὴν ὀρθὴ γραμμὴ τῆς Δεξιᾶς μου. Διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ ἐπέτρεψα αὐτὸν τὸν διχασμὸν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐσὺ δέξου τα κοντά σου, πὺρ σοῦ τὰ στέλνω. Προστάτενέ τα, διότι θὰ σοῦ τὰ ζητήσω ἐν ἡμέρα Κρίσεως»¹.

Ὁ ὄσιος Γέρων Ἰωάννης τῆς Ἀμφιπόλεως ἐκοιμήθη, ὅπως ἀναφέρθηκε, τὴν 27^η Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1966, σὲ ἡλικία 67 ἐτῶν. Εἶθε οἱ πρεσβεῖες του νὰ μᾶς στηρίξουν καὶ ὀδηγοῦν στὴν ὁδὸ τοῦ θείου Θελήματος, στὴν ἀληθινὴ Ὁρθοδοξία καὶ Ὁρθοπραξία!

ΚΥΡΙΕΣ ΠΗΓΕΣ

- Dr. Ἰωάννου Καλλιανιώτου, Ἅγιος Ἰωάννης Ἀμφιάλης Πειραιῶς, Scranton (U.S.A.), Ὀκτώβριος 2016.
- Ἐφημερίδα «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀρ. 236 (15 Ἰουνίου) καὶ 237 (1 Ἰουλίου) τοῦ ἔτους 1975.

1) Πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεως λέγουμε ὅτι, ἡ θεία προτροπὴ ἀφορᾷ προφανῶς στὴν προσπάθεια διαφωτίσεως τῶν ἐγκλωδισμένων στὴν Καινοτομία καλοπροαιρέτων πιστῶν, καὶ ὄχι βέβαια στὴν ἀδιάκριτη μυστηριακὴ ἐξυπηρέτησή τους.

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ κ. ΠΑΥΛΟΝ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΝ¹

Κύριε Πρόεδρε,

Παρουσιαζόμενοι πρὸ τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος ἔχομε πλήρη πεποίθησιν, ὅτι ὄχι μόνον θὰ τύχωμεν εὐμενοῦς παρ' Ὑμῶν ἀκροάσεως, ἀλλὰ καὶ ὑποστηρίξεως τῶν δικαίων αἰτημάτων ἡμῶν.

Ὁ ἡμέτερος Σύλλογος δὲν ἀποδέχεται τὴν ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος:

α') Διότι τῷ 1593 συνελθοῦσα ἐν Κων)πόλει ὑπὸ Ἱερεμίου τοῦ Β' Σύνοδος ὅπως σκεφθῆ περι τοῦ νέου Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἀπέκρουσεν αὐτὸ ἐπὶ ποινῇ ἀφορισμοῦ καὶ καθαιρέσεως, καὶ ἡ ἀπόφασις αὐτῆς ἐγένετο ἀποδεκτὴ ὑφ' ἀπάσης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

β') Διότι ἤδη τὸ νέον Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον δὲν ἀποδέχονται αἱ περισσότεραι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἦτοι, ἡ Ἐκκλησία τῆς Παλαιᾶς Ρωσσίας (ἧς μάλιστα οἱ μητροπολιταὶ συνελθόντες εἰς Σύνοδον ἐν Κάρλοβιτς ἀπέκρουσαν τὸ νέον Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον), τὸ πρόπυργιον τῆς Ὁρθοδοξίας Ἅγιον Ὅρος, οἱ τρεῖς Ἀποστολικοὶ Πατριαρχικοὶ θρόνοι τῆς Ἀνατολῆς: Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ λαοῦ τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Ἑλλάδος, τῆς Κρήτης, τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, τῶν Δωδεκανήσων καὶ τῆς Κύπρου.

¹) ΣΚΡΙΠ, 29-1-1925.

γ) Διότι ἐνῶ ἐρωτηθεῖσαι προηγουμένως αἱ ἐν λόγῳ Ἐκκλησίαι ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διὰ μέσου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καὶ δηλώσασαι ὅτι δὲν δέχονται ἀλλαγὴν Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, ὑποδείξασαι δὲ πρὸ τοιοῦτου διαβήματος τὴν συγκρότησιν Συνόδου Οἰκουμενικῆς, ἢ Ἰ. Σ. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἢ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κων)πόλεως μὴ σεβασθεῖσαι τὸ Ὁρθόδοξον κανονικὸν δίκαιον τὸ ὁποῖον ὑπαγορεύει, ὅτι δὲν δικαιολογοῦνται αἱ ἐπὶ μέρος Ἐκκλησίαι νὰ καταργήσουν κοινῶς τι ἰσχύον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ τοιοῦτον τι εἶναι τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον, οὐδὲ λαβοῦσαι ὑπ' ὄψιν τὰς ἀνάγκας τῶν περισσοτέρων ἐκ τῶν ἐχόντων ἀντίρρησιν προρρηθεισῶν Ἐκκλησιῶν καὶ λαῶν, προέβησαν εἰς τὴν ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν δι' ἧς ἀποκόπτεται μέρος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπως συμφωνήσῃ πρὸς Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον χρησιμοποιούμενον ἀπὸ Ἐκκλησίας πόρρω ἀπεχούσας δι' οὐσιωδестаτάς δογματικὰς διαφορὰς πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐπὶ ζημίᾳ καὶ σκανδάλῳ τῶν προαναφερθέντων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ Λαῶν, ἐπηρεαζομένων ὑπὸ τῆς προπαγάνδας τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Δύσεως.

Εἶναι δὲ τοῦτο ἀναμφισβήτητον καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι περὶ τὰς δέκα χιλιάδας ὀρθοδόξων προσηλυτίσθησαν ἐσχάτως ὑπὸ τῶν Δυτικῶν ἐν Παλαιστίνῃ καὶ ἐκ τοῦ ὅτι αὐτὸς ὁ εἰσηγητὴς τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Χρυσόστομος ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην, ὥστε δι' ἐγγράφου του πρὸ μηνῶν νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως τὴν λήψιν μέτρων κατὰ τῆς προπαγάνδας τῶν Δυτικῶν Οὐνιτῶν, οἱ ὁποῖοι προσηλυτίζουσι πολλοὺς.

δ) Διότι μὲ τὴν ὅλως ἀδικαιολογήτως ἐν ἐσπευσμένη βίᾳ ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασίν των, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων σφαλ-

μάτων προσέκρουσαν αἱ καινοτομήσασαι Ἐκκλησίαι καὶ πρὸς τὸ Τυπικὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ Πασχάλιον ἐπὶ μέρους. Τὸ Πασχάλιον εἶναι τὸ καθορίζον τὰς ἡμέρας τῆς Νηστείας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τὸ Τυπικὸν τὸ ἀπαιτοῦν νὰ ἄρχηται αὕτη εὐθὺς μετὰ τὸ πέρασ τῶν κινήτων ἐορτῶν τοῦ Πάσχα, ἥτοι εὐθὺς μετὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πάντων καὶ νὰ λήγῃ τὴν παραμονὴν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων· καὶ τὸ ἀπαιτοῦν ἵνα αἱ Νηστεῖαι, ἢ πρὸ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ ἢ πρὸ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ τηρῶνται κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας ὑπὸ πάντων τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἡ τάξις αὕτη παραβαίνεται ἤδη διὰ τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου καὶ ἡ Νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τὸ μὲν παρελθὸν ἔτος, ἐνῶ ὑπὸ τοῦ Πασχαλίου ἐδεικνύετο εἰς ἡμέρας 19, ἐκολοβώθη εἰς ἡμέρας 6, ἐπίσης τὸ τρέχον ἔτος κολοβοῦται κατὰ 13 ἡμέρας, κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1929, καὶ ἄλλα παρόμοια ἔτη κατὰ τὸ Πασχάλιον ὀρίζει αὐτῶν εἰς ἡμέρας 11, ὑποχωρούσης τῆς ἐορτῆς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων κατὰ 13 ἡμέρας συμφώνως τῷ νέῳ ἡμερολογίῳ καὶ ἐορταζομένης οὕτω πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐν λόγῳ Νηστείας, ἐξαφανίζεται τελείως ἡ Νηστεία αὕτη.

Τὰς παραβάσεις ταύτας ἡ Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος καὶ ἡ ΣΤ΄ καὶ πᾶσαι αἱ Ἁγίαι Σύνοδοι τιμωροῦσι δι' ΑΦΟΡΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΚΑΘΑΙΡΕΣΕΩΣ, ὡς λεπτομερέστερον ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν ὑποβληθείσῃ αἰτήσῃ ἡμῶν ἀναφερόμεν.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους καὶ δι' ἄλλους πολλοὺς, ἀντίκειται εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἡμῶν συνείδησιν ν' ἀποδεχθῶμεν τὸ καινοτομηθὲν Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον τῆς Ἰ. Σ. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀποκρούομεν τοῦτο ὡς καὶ πάντες οἱ προρρηθέντες ὁμόφρονες ἡμῶν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Χρυσόστομος με-

ταχειρίζεται ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι καὶ δὴ ἐν τῷ φιλελευθέρῳ πολιτεύματι τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας Μεσαιωνικῶν Παπῶν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας βίαν, δημιουργῶν καθ' ἡμῶν ἐπεισόδια οἷα τὰ τοῦ Ἁγίου Θεράποντος παρὰ τὸ Γουδι καὶ ἰδίως τὰ τῶν Ἁγίων Θεοδώρων παρὰ τὸ Παλαιὸν Φάληρον, ἔνθα ἀπεστάλη ἔνοπλος δύναμις Χωροφυλάκων, ἡ ὁποία ἔχουσα ἐφ' ὄπλου λόγχην ἐπετέθη καθ' ἡμῶν προσευχομένων μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν τέκνων μας, μωλωπίσασα ἡμᾶς διὰ τῶν ὑποκοπάνων τῶν ὄπλων τῶν τῆ διαταγῆ τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῆς ὑπομοιράρχου, ρίψασα κατὰ γῆς τὰς ἱεράς Εἰκόνας τοῦ Προσκυνηταρίου, ἤλθομεν ἐνώπιον ὑμῶν νὰ διαμαρτυρηθῶμεν διὰ τοὺς βανδαλισμοὺς τούτους καὶ νὰ παρακαλέσωμεν ὑμᾶς, ὅπως λάβηται ὑπ' ὄψει τὸ σοβαρὸν τοῦτο ζήτημα, διὰ τε τὸ Ἔθνος ἡμῶν καὶ διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καὶ φροντίσετε νὰ ἀρθῆ τὸ σκάνδαλον τοῦτο δι' ἀνακλήσεως τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Σ. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀνατεθῆ δὲ ἡ διευθέτησις αὐτοῦ εἰς Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ὡς μόνης ἀρμοδίας, καὶ ὅπως ἀρθῆ ἢ καθ' ἡμῶν καὶ τῶν ὁμοφρόνων Ἱερέων μας ἐξασκουμένη σωματικὴ βία, ἡ ὁποία εἶναι κατάφωρος ἀδικία, προσάπτουσα εἰς τὸ ἔθνος ἡμῶν καὶ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐπιβλαβεστάτην μομφήν.

Σὺν τῷ παρόντι ὑποβάλλομεν καὶ ἀντίτυπον τῆς πρὸς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν ὑποβληθεῖσης αἰτήσεώς μας.

Η Δ. Ἐπιτροπὴ

Ὁ Γραμματεὺς

ΑΙΤΗΣΙΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ¹

Αριθ. Πρωτ. 83

*Πρὸς τὴν Σεβαστὴν Κυβέρνησιν
τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας*

Κύριε Πρόεδρε,

Οἱ εὐσεβέστατοι Πατέρες ἡμῶν μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἑθνους ἐκ τῆς ζοφεῆς καὶ μακροχρονίου ἐκείνης δουλείας τοῦ Τουρκικοῦ ζυγοῦ, συντάσσοντες τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τοῦ Πολιτεύματος πρῶτον Ἄρθρον ἐν αὐτῷ συνέταξαν καὶ ἔθεσαν, τὸ περι θρησκείας καὶ διότι εἶχον συνείδησιν ὅτι τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτοῦ τὸ Ἑθνος ὀφείλει εἰς τὴν θρησκείαν του, καὶ διότι ἔπρεπε νὰ τηρήσουν τὸ πατροπαράδοτον «ἀπὸ Θεοῦ ἄρχεσθαι».

Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ συνειδήσει τῶν ἀνεγνώριζον ὅτι ἡ ζωὴ καὶ ἡ ὑπαρξις τοῦ Ἑθνους ἔγκειται εἰς τὴν διατήρησιν τῆς πίστεως καὶ τῶν παραδόσεων τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἀνεκίρουν ὡς ἐπικρατοῦσαν θρησκείαν τὴν Πίστιν, τοὺς Κανόνας καὶ τὰς ἀγράφους Παραδόσεις αὐτῆς οὐχὶ δι' ἄλλον λόγον, ἀλλ' ὅπως μὴ τυχὸν ἡ Νομοθετικὴ ἢ ἡ Ἐκτελεστικὴ ἐξουσία τοῦ Κράτους προβῇ εἰς ψήφισιν Νόμων ἢ εἰς ἔκδοσιν Διαταγμάτων ἀνατρεπτικῶν τῶν προρρηθεισῶν Ἀρχῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ παρουσιάζεται τοιοῦτοτρόπως τὸ Κράτος πολέμιον τῆς Θρησκείας τοῦ ἰδίου αὐτοῦ Ἑθνους.

Πρὸς τούτοις, ἐπειδὴ ἐγνώριζον ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεμελιώδη Ἀρχὴν αὐτῆς δὲν ἔχει ὡς οἱ Πάπαι τοῦ Μεσαίωτος, ὁ Μωάμεθ, καὶ οἱ διώκται τῶν πρώτων Χριστιανικῶν Αἰώνων τὸν ἐκβιασμὸν τῆς θρησκευτικῆς

1) ΣΚΡΙΠ, 4-2-1925.

συνειδήσεως, ἀλλὰ τὴν ἐλευθερίαν αὐτῆς, καὶ δὲν ἀνέχεται μάλιστα νὰ ὑπάρχωσι μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῆς οἱ μὴ ἐκ συνειδήσεως ἀποδεχόμενοι τὴν Πίστιν καὶ τὰς Παραδόσεις αὐτῆς ἀποκόπτουσα τούτους δι' ἀφορισμοῦ, ὥρισαν ἐν τῷ ἐν λόγῳ ἄρθρῳ τὸν περὶ ἀνεξιθρησκείας ὅρον, τὸν ὁποῖον ἡ παροῦσα Ἐθνοσυνέλευσις ἐπὶ τὸ φιλελευθερώτερον μετερρύθμισε.

Συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τούτους τοῦ περὶ Θρησκείας ἄρθρου, καθὼς καὶ ἐν τῇ πρὸς Ὑμᾶς Αἰτήσει ἡμῶν ἀπὸ 19^{ης} λήξαντος, ὡς καὶ ἐν τῇ πρὸς τὴν Σεβαστὴν Ἐθνοσυνέλευσιν ἀπὸ 12^{ης} Δεκεμβρίου π.ἔ. Αἰτήσει ἡμῶν ἀποδεικνύομεν, δικαιοῦμεθα τῆς ἐλευθέρας ἐξασκήσεως τῆς ἐξωτερικῆς λατρείας εἰς τὸ νὰ ἐορτάζωμεν τὰς Ἐορτὰς μετὰ τὸ Πατροπαράδοτον Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον, ὡς ὑπαγορεύει ἡ θρησκευτικὴ ἡμῶν συνείδησις. Ἐχοντες δὲ συγχρόνως ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς δηλώσεις εἰς τὸν τύπον τῶν κ.κ. Ὑπουργῶν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Ἐσωτερικῶν ὅτι εἴμεθα ἐλεύθεροι ὅποτε θέλομεν νὰ εἰσερχώμεθα εἰς τοὺς Ναοὺς καὶ νὰ προσευχώμεθα, ἀλλὰ καὶ τὰς βεβαιώσεις τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πρὸς Ἐπιτροπὴν τοῦ Συλλόγου ἡμῶν παρουσιασθεῖσαν ἐνώπιον αὐτοῦ ὡς καὶ τριῶν ἄλλων Σωματείων, ὅτι δὲν δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ ἐπέμβωμεν εἰς τὰ ἐχέμυθα τῆς συνειδήσεως καθ' ὅσον τὸ δικαίωμα τοῦτο παρέχει ὑμῖν ὁ Νόμος, καὶ συνηθοίσθημεν εἰς τὸν παρὰ τὸ Π. Φάληρον Ναὸν τῶν Ἀγ. Θεοδώρων ὅπως τελέσωμεν τὴν Ἐορτὴν [τῶν] Θεοφανείων, καθ' ἣν ἀκριβῶς ἡμέραν ἐτέλει ταύτην ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ καὶ ἡ Μήτηρ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν Ἀγία Σιών ὡς καὶ σύμπασα ἡ Ὁρθοδοξία. Ἐναντίον ὅμως καὶ τῶν δικαιωμάτων ἅτινα παρέχουσιν εἰς ἡμᾶς οἱ Νόμοι καὶ τῶν προρρηθειῶν δηλώσεων τῶν κ.κ. Ὑπουργῶν ἀπεστάλη ἔνοπλος δύναμις Χωροφυλακῆς, ἡ ὁποία ἔχουσα ἐφ' ὄπλου λόγχην ἐπετέθη καθ'

ἡμῶν προσευχομένων μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν τέκνων μας καὶ διὰ τῶν ὑποκοπάνων τῶν ὄπλων ἐμολώπισαν πολλοὺς ἐξ ἡμῶν, ρίψαντες δὲ κατὰ γῆς καὶ τὰς ἀγίας Εἰκόνας τοῦ Προσκυνηταρίου. Καὶ ὡς Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι καὶ ὡς Δημοκρατικοὶ πολῖται Ἑλληνας διαμαρτυρούμεθα διὰ τὰς παρανόμους ταύτας ἐνεργείας τῆς Στρατιωτικῆς Ἀρχῆς καὶ παρακαλοῦμεν τὴν Σεβαστὴν Κυβέρνησιν, καὶ Ὑμᾶς ὡς Πρόεδρον αὐτῆς, ὅπως εὐαρεστούμενοι, ἀποφανθῆτε οἱ ὑπὸ τῆς Νομοθετικῆς ἐξουσίας τοῦ Κράτους καθορισμένοι ὅροι ἐν τῷ περὶ θρησκείας Ἄρθρῳ, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ὀφείλει ἡ Ἐκτελεστικὴ ἐξουσία νὰ ἐνεργῇ, εἶνε ἐφαρμοστέοι διὰ πάντας τοὺς πολίτας Ἑλληνας, ἐπομένως καὶ δι' ἡμᾶς ἢ οὐ; Καὶ ἂν εἶνε καὶ δι' ἡμᾶς ἐφαρμοστέοι, παρακαλοῦμεν ὅπως ἐφοδιάσητε ἡμᾶς δι' ἐγγράφου δηλώσεως, ἣν ἐπιδεικνύοντες ἀπαλλαγῶμεν εἰς τὸ μέλλον τῶν ἀδίκων ἐνοχλήσεων καὶ αὐθαιρεσιῶν τῆς Στρατιωτικῆς ἀρχῆς.

Γνωρίζομεν δὲ ὑμῖν ὅτι πρὸς ἔνωσιν τοῦ διηρημένου ἤδη Θρησκευτικῶς Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ ἐπαναφορὰν τῆς πρώην γαλήνης ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ εἶνε μεγίστη καὶ ἀπαραίτητος ἀνάγκη, ὅπως ἀναθεωρήσῃ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν περὶ ἀλλαγῆς τοῦ πατροπαράδοτου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου ἀπόφασίν της, ἣτις κατὰ τοὺς Κανόνας τῆς ἡμετέρας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶνε ἄκυρος, καὶ ἀντικανονικὴ, καθόσον ἐν ἐναντία περιπτώσει τὸ ὑφιστάμενον ἤδη μέγα σχῆμα ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ θὰ ὀγκοῦται ὀσημέραι καὶ θ' ἀποβῆ τοῦτο βραδύτερον πρὸς μεγίστην καὶ ἀφάνταστον βλάβην τοῦ πολλαχόθεν κινδυνεύοντος σήμερον Ἑθνους ἡμῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἰανουαρίου 1925

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ

Ὁ Γραμματεὺς

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ¹

Ὁ Σύλλογος τῶν Ὁρθοδόξων ὑπέβαλε τὴν κάτωθι διαμαρτυρίαν πρὸς τὸν Μητροπολίτην Ἀθηνῶν, ἀποστείλας συγχρόνως ἀντίγραφα ταύτης καὶ εἰς ἅπαντα τὰ Πατριαρχεῖα:

Πρὸς

Τὸν Μακαριώτατον Μητροπολίτην Ἀθηνῶν

Ἐνταῦθα

Μακαριώτατε,

Ἐπανειλημμένως καὶ δι' ὑπομνημάτων καὶ διὰ προφορικῶν παραστάσεων ὑπεδείξαμεν Ὑμῖν καὶ τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὅτι ἡ γενομένη μεταρρύθμισις τοῦ Ἐκκλ. Ἡμερολογίου, ἐγένετο καὶ ἀναρμονδίως καὶ ἀντικανονικῶς καὶ παρὰ τὴν ἄρνησιν τῶν περισσοτέρων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῶν ἐμμενουσῶν εἰς τὸ Παλαιὸν Ἐκκλ. Ἡμερολόγιον, αἵτινες συνέστησαν Ὑμῖν ὅπως μὴ προβῆτε εἰς τοιαύτην καινοτομίαν, καὶ ὅτι προκειμένου περὶ τοιοῦτου διαβήματος δεόν νὰ κληθῇ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Ἄλλ' Ὑμεῖς περιφρονήσατε τὴν δικαίαν κανονικὴν ὑπόδειξιν ἐκείνων εἰσηγάγετε τὴν ἐν λόγῳ Καινοτομίαν, ἣν καὶ ἐψήφισεν ἡ περὶ Ὑμᾶς Σύνοδος.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀρμοδιότητα, Ὑμεῖς καὶ ἡ περὶ Ὑμᾶς Σύνοδος, παρέβητε τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν τοῦ Ὁρθοδόξου Κανονικοῦ Δικαίου, καθ' ἣν Ἐκκλησία τις μονομερῶς δὲν δύναται νὰ μεταβάλλῃ τι γενικῶς ἰσχύον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τοιοῦτόν τι εἶνε τὸ Ἐκκλ. Ἡμερολόγιον.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὀρθότητα, παρέβητε ρητὰς Κανονικὰς διατάξεις Συνόδων Οἰκουμενικοῦ κύρους ἀμετατρέπτους, καὶ ἐπιβαλλούσας εἰς τοὺς ἀνατροπεῖς ποινὴν καθαιρέσεως καὶ ἀφορισμοῦ, αἵτινες, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἀφορῶσι καὶ

1) ΣΚΡΙΠ, 15-2-1925.

τὸν καθορισμὸν τῆς νηστείας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν νομικὴν διατύπωσιν τῆς ἀποφάσεώς σας, διότι ἐγνωρίζατε ὅτι εἶναι ἀναιρετικὴ Κανονικῶν Διατάξεων (Ἱερῶν Κανόνων) Συνόδων Οἰκουμενικοῦ κύρους, αἱ ὁποῖαι εἰς τοὺς ἀνατροπεῖς αὐτῶν ἐπιβάλλουν καθαιρέσιν καὶ ἀφορισμὸν, διευτώσατε αὐτὴν ἄνευ ἐπιβολῆς πνευματικῆς ποινῆς εἰς τοὺς μὴ ἀποδεχομένους αὐτήν. Δὲν εἶπατε δηλ. «ὁ μὴ ἀσπαζόμενος τὸ Νέον Ἐκκλ. Ἡμερολόγιον, ἐὰν μὲν Κληρικὸς ᾖ, καθαιρείσθω, Λαϊκὸς δὲ ἀφορίζεσθω», καθὼς ἢ περὶ Ἡμερολογίου ἀποφανθεῖσα Σύνοδος ἐν Κων/πόλει τῷ 1593 ἐπὶ Ἱερεμίου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐποίησεν, ἀποκρούσασα τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον καὶ καθὼς αἱ ἔχουσαι τὴν ἰσχὺν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Ὁρθόδοξοι Σύνοδοι πράττουσι, ἐπιβάλλουσαι τὰς ὀρθὰς καὶ ὁμοφώνους πρὸς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἀποφάσεις των, διὰ ποινῆς Θείας ἀρᾶς εἰς τοὺς παραβάτας, καθὼς καὶ ὁ Μέγας Ἀπόστολος Παῦλος ἔπραξεν εἰπών: «Κἂν ἡμεῖς, ἢ Ἄγγελος ἐξ Οὐρανοῦ εὐαγγελίζητε ὑμῖν παρ' ὃ παρελάβετε ΑΝΑΘΕΜΑ ΕΣΤΩ» (Γαλ. Α' 8). Καθ' ὅτι ἐγνωρίζατε ὅτι ἂν ἐπράττετε τοιοῦτόν τι, ἠθέλετε ἐπιβαρῦνῃ ἔτι περισσότερον τὴν θέσιν σας.

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν σκοπιμότητα, ἐδημιουργήσατε ΣΧΙΣΜΑ ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, ἀποκόψαντες μέρος αὐτῆς ὅπως ὁμοφωνήσῃ μετ' Ἐκκλησίας τῆς Δύσεως, πόρρω ἀπεχούσας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δι' οὐσιωδέστερας δογματικὰς διαφορὰς, ἐπὶ ἐπηρεασμῶ καὶ σκανδάλῳ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καθ' ὅτι ἐγνωρίζατε ὅτι ἡ προπαγάνδα τῶν Δυτικῶν δραστηρίως ἐργαζομένη εἰς τὴν Ἀνατολήν, προσηλύτισεν ἐν Παλαιστίνῃ περὶ τὰς 10 χιλιάδας Ὁρθοδόξων, ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ πρὸ καιροῦ ὑπεβάλατε διαμαρτυρίαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν ὅπως λάβῃ μέτρα κατὰ τῆς

προπαγάνδας τῶν Δυτικῶν Οὐνιτῶν, διότι προσηλυτίζει ἐνταῦθα πολλούς.

Κατόπιν τοσούτων καὶ τοιούτων παραβάσεων ἀνατρεπτικῶν τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας δὲν συνειτίζεσθε ὅπως ἐνανέλθητε ὅθεν ἐξήλθετε, ἀλλὰ προσπαθεῖτε νὰ καταστήσητε τὸν Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν Χριστιανικὸν Λαὸν καὶ τὸν Κληρὸν συνυπεύθυνον τῶν ἁρῶν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς βίας.

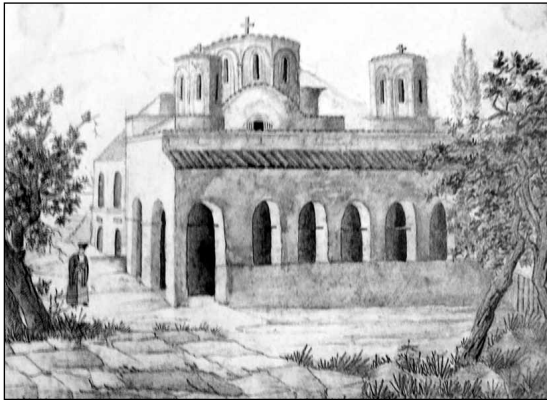
Καὶ πρὸς τοῦτο, ἐναντίον καὶ τῶν Νόμων τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀπεστάλη τῇ ὑποδείξει Ὑμῶν στρατιωτικὴ ἔνοπλος δύναμις καὶ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Θεοράποντος παρὰ τὸ Γουδί, ἔνθα ἐορτάζομεν τὴν ἐορτὴν τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως συμφώνως πρὸς τὸ Πατροπαράδοτον Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον (καθὼς καὶ εἰς τὴν Βηθλεὲμ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐορτάζετο) καὶ εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Θεοδώρων παρὰ τὸ Παλαιὸν Φάληρον τὴν ἐορτὴν τῶν Θεοφανείων, ὅπου καὶ ἐπετέθη ἐναντίον ἡμῶν προσευχομένων μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν τέκνων μας, καὶ διὰ τῶν ὑποκοπάνων τῶν ὄπλων τῶν ἐμωλώπισαν πολλοὺς ἐξ ἡμῶν, κατέρριψαν δὲ κατὰ γῆς καὶ τὰς ἐν τῷ Προσκυνηταρίῳ ἱερὰς Εἰκόνας, ὅπερ ἀποτελεῖ μίαν βέβηλον πρᾶξιν, τῇ ὑποκινήσει ὑμῶν, λαβοῦσαν χώραν. Διὰ τὰ ἔκτροπα καὶ ἀντικανονικὰ ταῦτα μέτρα, ὡς καὶ διὰ τὰς κατὰ τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων καὶ τῆς Πίστεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποφάσεις ὑμῶν ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΘΑ ἐνώπιον τοῦ ἐν τῷ Γολγοθᾷ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων θυσιασθέντος Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ καλοῦμεν Ὑμᾶς ὅπως ἐπιστρέψητε ὅθεν ἐξήλθετε πρὸς τὴν ὑγιαίνουσαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διδασκαλίαν, ἄλλως, δὲν δύνασθε νὰ κατέχητε τὴν ποιμαντικὴν ἐξουσίαν ἐν τῇ Ποίμνῃ τοῦ Χριστοῦ τοιαῦτα πράττοντες.

Ἐπειδὴ δὲ πρό τινων ἡμερῶν ἀπετάνθητε πρὸς τὸν Λαὸν ἐπικαλούμενοι τὴν ἔνωσιν αὐτοῦ, ὀφείλετε σεῖς πρῶτοι νὰ προηγηθῆτε εἰς τοῦτο διὰ τοῦ Ὑμῶν παραδείγματος, αἶροντες τὸ ἐκ τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως δημιουργηθὲν ΣΧΙΣΜΑ ἐν τῷ Σώματι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ δὴ μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Καθ' ὅσον ἐν ἐναντία περιπτώσει, ἡ ὑφισταμένη, ἐξ ὑπαιτιότητος Ὑμῶν ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ ἐν τῷ Λαῷ, ὀσημέραι αὐξανομένη θέλει ἐπιφέρῃ σύγχυσιν καὶ δυσάρεστα ἀποτελέσματα διὰ τὸ ΕΘΝΟΣ ἡμῶν, καὶ διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν γένει.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Ὁ Γραμματεὺς

Ἡ Μονὴ Ἀντινίσσης τὸ 1834 (ἀκουαρέλα τοῦ Γερμανοῦ περιηγητοῦ Kölenberger, τοῦ ὁποίου οἱ συμπατριῶτες 110 χρόνια μετὰ, στὶς 13-7-1944, τὴν κατέστρεψαν). [βλ. ἀναφορὰ περὶ τῆς Μονῆς αὐτῆς στὸ ἐπόμενο κείμενο]

**ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΚΑΘΕΣΤΩΤΩΝ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ ΑΘΗΝΩΝ¹**

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Μαρτίου (10 Ἀπριλίου) 1925

Ἀριθ. Πρωτ. 26

Μακαριώτατε,

Μετὰ λύπης πολλῆς καὶ πολλῆς ἐκπλήξεως διηγήθη ὁ εἰς περιορισμὸν ἀπαγόμενος Μοναχὸς καὶ Πρεσβύτερος τῆς Μονῆς Ἀντινίτσης Ἀρσένιος² τὴν παράδοξον αὐτοῦ δίκην - ἄνευ διαδικασίας - καὶ τὴν καταδίκην εἰς περιορισμὸν ἐνὸς ἔτους, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἱερῶν κανόνων.

Ἐκ περιεργείας ἐζητήσαμεν τὸ κείμενον τῆς καταδίκης, ἐκκληκτοὶ δὲ εἶδομεν, ὅτι καταδικάζεται, κατὰ τὸν 18^{ον} κανόνα τῆς Δ΄. Συνόδου. Ἄλλ' ὁ ἐμπαιζόμενος διττὸς κανὼν ὀρίζει νὰ ἐκπίπτωσι τοῦ οἰκείου βαθμοῦ οἱ ἱερεῖς ὅσοι συνομοτοῦσι καὶ φατριάσουσιν, ἢ «κατασκευαὺς τυρεύουσιν ἐπισκόποις ἢ συγκληρικοῖς». Ὁ κατάδικος οὗτος, οὔτε συνώμοσεν, οὔτε ἐφατρίασεν ἐναντίον ἐπισκόπου, λατρεύσας τὸν ἐν Φάτνη τεχθέντα Θεὸν καὶ τοὺς ἁγίους αὐτοῦ κατὰ τὸ ὀρθόδοξον ἡμερολόγιον, κατὰ τὸ ὁποῖον εἰργάζοντο, συνεκαλοῦντο, συνεδρίαζον, ἀπεφάσιζον αἱ ἐπτὰ σεπτὰ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι. Ἀλλά, κατὰ τὸν κανόνα 18^{ον}, ἔπρεπε νὰ καθαιρεθῇ, αὐτὸς δὲ μετακομίζεται ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην μο-

1) ΠΑΝΤΑΙΝΟΣ (18-4-1925). Ὁ βραχύβιος «Ὁρθόδοξος Σύνδεσμος ὑπὲρ τῶν ἱερῶν καθεστώτων» ἰδρύθηκε στὶς ἀρχὲς τοῦ 1925 μὲ τὴν συμμετοχὴ ἐπιφανῶν πολιτῶν. Πρόεδρος του ὑπῆρξε ὁ Χαρτοφύλαξ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας Μανουὴλ Γεδεών, σύμβουλος του ὁ Καθηγητὴς Κωνσταντῖνος Ψάχος καὶ Ἀντιπρόεδρος ὁ βιομήχανος Ἀ. Σπηλιώτης, ἀπὸ τοὺς πρώτους ἀγωνιστὰς τῶν πατρίων παραδόσεων.

2) Ἡ τιμωμένη στὸ Γενέσιον τῆς Θεοτόκου ἱστορικὴ Μονὴ Ἀντινίτσης βρίσκεται στὴν Φθιώτιδα βορείως τῆς Λαμίας. Ὁ ἐν λόγῳ π. Ἀρσένιος εἶναι προφανῶς ὁ Ἱερομόναχος Ἀρσένιος Σακελλάρης, περὶ τοῦ ὁποίου βλ. «Ἀρχεῖον τοῦ Ἱεροῦ Ἀγώνος», τ. 4 / 2016, σελ. 38-40.

νήν, παρερμηνευομένου τοῦ κανόνος. Ἐκτὸς τούτου, εἰς τὸ καταδικαστικὸν ἔγγραφον, ὠρίσθη ὑπερορία ἐξάμηνος, ἐξηλείφθη ὁμως ἡ λέξις καὶ ἐγράφη ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου καὶ ἐπιβεβαιώθη εἰς τὴν ὦαν **ἐνὸς ἔτους**. Ὁ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον, ἄλλα ἀπεφάσισε τὸ δικαστήριον, καὶ ἄλλα ἔπραξεν ὁ ἅγιος Νέων Πατρῶν (Λαμίας), ἐμπαί-
ζων, μετὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας, καὶ τὸ δικαστήριον.

Ἄλλο θέαμα, προξενοῦν ἀπόγνωσιν διὰ τὸ μωρανθὲν ἄλας τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι, ὅτι κατακλιθέντος τοῦ Μητροπολίτου Προέδρου, ἴσως δὲ καὶ κοιμωμένου, τέσσαρες δικασταὶ συνεσκέφθησαν ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος!! καὶ ἀπεφάσισον ἐν ὀνόματι τῶν ἱερῶν κανόνων, ἐν αὐτῷ, χλευάζοντες ἔξοχα καὶ τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν.

Ὁ ὑπὲρ τῶν ἱερῶν καθεστώτων Σύνδεσμος, περιφρονούμενα μαθῶν πολλὰ καθεστῶτα, τώρα δὲ βλέπων ἐν ὀνόματι τῶν κανόνων χλευαζομένην τὴν ἀλήθειαν, τὸ κανονικὸν δίκαιον, καὶ τὸ ἱερὸν δικαστικὸν καθεστῶς, καθῆκον ἔχει νὰ διατυπώσῃ τὴν θλιῖψιν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀπορίαν ἐπὶ τῷ ἐμπαιγμῷ τῶν ἱερῶν, καὶ συστήσῃ ὑμῖν, ἐὰν ἦσθε πραγματικῶς πρόεδρος τῶν Ἀρχιερέων, νὰ συμβουλευσῆτε φιλαδέλφως, ἵνα τεθῆ κώλυμα εἰς τὴν κάτω φόραν. Παραλείπομεν, ὅτι χρέος εἶχετε νὰ παρέμβητε, ὅπως καὶ ὅπου δεῖ, προτείνοντες τὴν ἀναβολὴν τῆς εἰς Καλάβρυτα μεταβάσεως τοῦ Πατρὸς Ἀρσενίου ἐν ἡμέραις, καθ' ἃς αἱ ὑπὸ τοὺς Τούρκους Μητροπόλεις καὶ τὰ Πατριαρχεῖα ἀπεφυλάκιζον ἄλλοτε τοὺς ἐλαφροποίνους ἐπὶ ἐγγυήσει.

Μετὰ πολλῆς εὐλαβείας διατελοῦμεν.

*Ὁ Ἀντιπρόεδρος
Α. Σπηλιώτης*

*Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Κωνστ. Σκαρπαλέζος*

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ Μ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ ΑΘΗΝΩΝ¹

Αριθ. Πρωτ. 87.

Ἐλάβομεν τὸ πρὸς ἡμᾶς ὑπ' ἀριθ. 1734 ἐ.ἔ. ἔγγραφον ὑμῶν, δι' οὗ φέρετε εἰς γνῶσιν ἡμῶν, ὅτι τὴν 16/29 Ἰουνίου θὰ ἐορτάσητε τὴν ἐορτὴν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τελέσεως μόνον Ἑσπερινοῦ καὶ ὅτι τοῦτο ποιεῖτε πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τοῦ λαοῦ καὶ προσκαλεῖτε καὶ ἡμᾶς, ὅπως μετὰ τῶν μελῶν τοῦ καθ' ἡμᾶς Συλλόγου προέλθωμεν νὰ συνεορτάσωμεν μεθ' ὑμῶν.

Τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἐνεποίησεν εἰς ἡμᾶς ἐκπληξιν, καθ' ὅτι οὐκ ἄπαξ ἀλλὰ κατ' ἐπανάληψιν καὶ δι' ἔγγραφων ἡμῶν πρὸς ὑμᾶς τε καὶ πρὸς ἄλλας ἀρμοδίους ἀρχάς, καὶ δι' ἔργων διετρανώσαμεν, ὅτι ἡμεῖς ἐμμένομεν εἰς τὸ πατροπαράδοτον παλαιὸν ἐορτολόγιον καὶ εἰς τὸ Πασχάλιον τῆς Ἁγίας Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου· καὶ ἤδη ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι θὰ ἐμμένωμεν εἰς αὐτὰ ὡς καὶ πάντες οἱ ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον ὀρθόδοξοι, ὧν τὸ φρόνημα διερμηνεύομεν καὶ καθὼς δεικνύει τὸ Πασχάλιον τοῦ τρέχοντος ἔτους τὴν παροῦσαν νηστείαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων θὰ παρατείνωμεν εἰς εἴκοσιν ἑπτὰ ἡμέρας μέχρι τῆς 29^{ης} Ἰουνίου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου (12 Ἰουλίου Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου), ὁπότε θὰ ἐορτάσωμεν τὴν ἐορτὴν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων μετὰ τῶν ἐμμενουσῶν εἰς τὸ πατροπαράδοτον ἐορτολόγιον καὶ Πασχάλιον Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν: τῶν τριῶν Ἀποστολικῶν Πατριαρχικῶν Θρόνων τῆς Ἀνατολῆς, Ἱεροσολύμων, Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας, τῶν Ἐκκλησιῶν Σερβίας καὶ Πα-

1) ΣΚΡΙΠ, 29-6-1925.

λαιᾶς Ρωσίας, ὡς καὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὑπαγομένου εἰς τὸ κλίμα τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.

Διὰ τῶν ἐπανελλημμένων πρὸς ὑμᾶς τε καὶ τὴν περὶ ὑμᾶς Ἱερὰν Σύνοδον ὑπομνημάτων ἡμῶν ὑπεδειξαμεν τὸ σφαλερὸν καὶ ἀντικανονικὸν τῆς γενομένης ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως, ὡς καὶ τὸ ἄδικον τῆς ἐπεμβάσεως τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν πρὸς ἐκβιασμὸν τῆς Θρησκευτικῆς ἡμῶν συνειδήσεως τῇ ὑποδείξει ὑμῶν.

Θεωροῦμεν περιττὸν νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ αὐτά· εἶνε ὅμως ἀπαραίτητον ἤδη νὰ ὑπενθυμίσωμεν εἰς ὑμᾶς, ὅτι τὸ Πασχάλιον, δι' οὗ ὀρίζεται ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν τῆς νηστείας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὀρίζει αὐτὴν εἰς τὸ τρέχον ἔτος 1925 εἰς ἡμέρας εἴκοσιν ἑπτὰ (κζ')· ὑμεῖς πρὶν νὰ συμπληρωθῶσιν αἱ ἡμέραι αὗται ἐορτάζετε τὴν ἐορτὴν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων πρὸ 13 ἡμερῶν καταλύοντες τὴν νηστείαν εἰς τὸ διάστημα τῶν ἡμερῶν τούτων καὶ περιφρονοῦντες τὴν διάταξιν τοῦ Πασχαλίου τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Εἰς τὸ ἐρχόμενον ἔτος 1926 ὀρίζεται ἡ νηστεία αὕτη εἰς ἡμέρας δέκα τέσσαρας (ιδ')· σεῖς ἐορτάζοντες πάλιν πρὸ 13 ἡμερῶν τὴν ἐορτὴν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ καταλύοντες τὰς ἡμέρας ταύτας περιορίζετε τὴν ἐν λόγῳ νηστείαν εἰς ἡμέραν μίαν μόνον· εἰς τὸ ἔτος 1929 ὀρίζεται ἡ νηστεία αὕτη εἰς ἡμέρας ἕνδεκα (ια'), σεῖς ἐορτάζοντες πάλιν πρὸ 13 ἡμερῶν τὴν ἐορτὴν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἥτοι δύο ἡμέρας πρὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πάντων, ἐξαφανίζετε τὴν νηστείαν ταύτην καὶ δημιουργεῖτε τοιουτοτρόπως ἀνατροπὴν τῆς πασχαλιακῆς τάξεως καὶ τῆς τάξεως τοῦ Τυπικοῦ τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὅποια ἀπαιτοῦσιν εὐθὺς μετὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πάντων καὶ πρὸ τῆς ἐορτῆς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων νὰ μεσολαβῇ ἡ νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἡ ὅποια καθωρίσθη ὑπὸ τῶν Πνευματεμφύρων Ἁγίων Πατέρων τῆς

Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου διὰ τῶν πασχαλίων καὶ εἰς τὸ ὀμι-
μώτατον Πάσχα νὰ διαρκῆ ἡμέρας ὀκτώ.

Ἐν ᾧ τὰ πασχάλια τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ὀρίζουσι κατὰ
τὸ ἔτος 1925 εἰς ἡμερομηνίαν 6^{ης} Ἀπριλίου, ὑμεῖς ἀριθμεῖτε
τὴν ἡμέραν ἐκείνην τοῦ Πάσχα εἰς ἡμερομηνίαν 19 Ἀπριλί-
ου· κατὰ τὸ ἔτος 1926 εἰς ἡμερομηνίαν 19^{ης} Ἀπριλίου, σεῖς
ἀριθμεῖτε τὴν ἡμέραν ἐκείνην τοῦ Πάσχα εἰς ἡμερομηνίαν 2ας
Μαΐου· κατὰ τὸ ἔτος 1929 εἰς ἡμερομηνίαν 22ας Ἀπριλίου,
σεῖς ἀριθμεῖτε τὴν ἡμέραν ἐκείνην τοῦ Πάσχα εἰς ἡμερομηνί-
αν 5^{ης} Μαΐου· καὶ κατὰ τὸ ἔτος 19... [δυσανάγνωστον] εἰς ἡμε-
ρομηνίαν 25^{ης} Ἀπριλίου, σεῖς ἀριθμεῖτε τὴν ἡμέραν ἐκείνην
τοῦ Πάσχα εἰς ἡμερομηνίαν 8^{ης} Μαΐου, περιφρονοῦντες τὸν
καθωρισμένον κύκλον τῶν Πασχαλίων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς
Συνόδου, καθ' ὃν τὸ ἐνωρίτατον δυνατὸν Πάσχα ὀρίζεται εἰς
ἡμερομηνίαν 22 Μαρτίου, τὸ δὲ ἀργότατον δυνατὸν Πάσχα
ὀρίζεται τὴν 25 Ἀπριλίου· καὶ ἔνεκα τούτου καταστρέφετε τὴν
σειρὰν τῶν Εὐαγγελίων τοῦ Κυριακοδρομίου τὴν καθωρισμέ-
νην ὑπ' αὐτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος, συμφώνως πρὸς τὴν ἡμερο-
μηνίαν καθ' ἣν ὀρίζεται ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα.

Ταύτας δὲ τὰς ἀνατροπὰς φέρετε διὰ νὰ ἐφαρμόσητε τὸ
ἡμερολόγιον τοῦ Πάπα Γρηγορίου.

Κατόπιν τῶν πρὸς ὑμᾶς ὑποβληθέντων ὑπομνημάτων
ἡμῶν ἀπεδέχθητε, ὅτι ὄντως ἐπῆλθεν ἡ προρρηθεῖσα σύγ-
χυσις ἐκ τῆς γενομένης ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως,
ἐβεβαιώσατε ὁμως ἡμᾶς ὅτι ταῦτα θὰ διορθώσῃ ἡ Οἰκουμε-
νικὴ Σύνοδος λίαν ἐνωρὶς συνερχομένη, ὡς τὸ πρῶτον διε-
κηρύξατε ὅτι συνέρχεται αὕτη τὴν Πεντηκοστὴν τοῦ 1924,
ἔπειτα διεσαλίσατε ὅτι συνέρχεται τὴν Πεντηκοστὴν τοῦ
1925, τρέχοντος ἔτους· ἤδη παρῆλθε καὶ αὕτη καὶ δὲν ἐπη-
λήθευσεν ἡ ὑπόσχεσις ὑμῶν· ἀλλὰ καὶ πρὸ ταύτης ἔλαβον
χώραν δηλώσεις φανεροῦσαι προσπάθειαν ὑμῶν ὅπως ἀπο-
φευχθῆ ἡ συγκρότησις Συνόδου διὰ νὰ θεωρηθῆ ὡς τετελε-

σμένον γεγονός ἢ ἐπὶ τοῦ ἡμερολογίου καινοτομία ὑμῶν, καθ' ὅτι οὐδένα ἄλλον λόγον [δύναται] νὰ ἔχη τὸ ἐν τῷ τύπῳ ἀναγραφέν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶναι ἔτοιμος νὰ παραστῆ ἐν τῇ Συνόδῳ.

Ἐκτὸς τούτου, ὅπως συγκαλύψετε τὴν ἐπὶ τῆς νηστείας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων γενομένην, καθ' ἃ προείπομεν, ἀνατροπὴν προέβητε εἰς ἔκδοσιν φυλλαδίου ἐν τῷ ὁποίῳ χλευαστικῶς χαρακτηρίζετε τὴν νηστείαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὡς νηστείαν τῶν ψαράδων καὶ τῶν μπακάληδων τοῦ Φαναρίου, χρησιμεύουσαν διὰ νὰ ἐξοδεύουν τὰ ψάρια καὶ τοὺς ταραμάδες· ἐνῶ δὲν πιστεύομεν νὰ ἀγνοῆτε ὅτι ἡ νηστεία αὕτη τὸ πρῶτον διετάχθη ὑπὸ τῶν Ἁγίων Ἀπιστόλων νὰ γίνεται εὐθὺς μετὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πάντων (Ἀποστόλων Διαταγαί, Βιβλ. Ε', Κεφ. Κ'), ἔπειτα καθωρίσθη νὰ διαρκῆ μέχρι τῆς ἑορτῆς αὐτῶν, ὅπως ἑορτάζωμεν ταύτην προπαρασκευαζόμενοι διὰ νηστείας.

Ἐν τῷ φυλλαδίῳ τούτῳ ἐκφέρετε καὶ ὕβρεις κατὰ τῶν Πατέρων τοῦ Ἁγίου Ὁρους, διότι δὲν ἀποδέχονται τὸ ἡμερολόγιόν σας, ἀποκαλοῦντες αὐτοὺς ἀγύρτας καὶ ἐξαπατοῦντας γυναικάρια σεσσωρευμένα ἀμαρτίας, ἐνῶ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ ἐκόντες ἄκοντες ἀναγνωρίζετε ὅτι τὸ ἡμερολόγιόν σας εἶναι σφαλερὸν καὶ ὅτι ἡ περὶ αὐτοῦ ἀπόφασις τῆς περὶ ὑμᾶς Συνόδου ἐξεδόθη ἀναρμοδίως, καθότι διὰ τὸν διακανονισμόν τοιοῦτου ζητήματος, ἀφορῶντος ὀλόκληρον τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἶναι ἀρμοδία ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος.

Οἱ Πατέρες τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὡς καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, καθὼς καὶ αἱ πλεῖστα τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐμμένοντες πιστοὶ εἰς τὰς Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας εἶνε πολλῶν ἐπαίνων ἄξιοι καὶ ὀφείλει ἅπας ὁ Χριστιανικὸς λαὸς νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα αὐτῶν καὶ θὰ τὸ πράξῃ, ὅταν τὰ πράγματα ἀποδείξουν ὅτι ἐμπαίζεται οὗτος λαμβάνων καθησυχαστικὰς ὑποσχέσεις περὶ

συγκροτήσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Τὸ Ἅγιον Ὅρος ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἡ κορυφή τῆς Ὁρθοδοξίας, εἶνε ἀπόρθητος ἀκρόπολις πρὸ τῆς ὁποίας θραύεται πᾶσα κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας προσβολή, εἶνε κιβωτὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας περικλείουσα τὰ ιερώτερα αὐτῆς κειμήλια καὶ διαφυλάττουσα ἀκεραίαν τὴν Ἱερὰν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Παράδοσιν, εἶνε πνευματικὸς λειμὼν ἐκθρέψας καὶ ἐκτρέφων σεπτοὺς τῆς Ἐκκλησίας Πατέρας καὶ ἀναδείξας μεγαλυνόμεους Ἁγίους: Τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον Ἀθωνίτην, τὸν Ἅγ. Πέτρον Ἀθωνίτην, Σίμωνα τὸν Μυροβλήτην, Ἰωάννην τὸν Κουκουζέλην, Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν Θεσσαλονίκης Ἐπίσκοπον, καὶ ἄλλους πολλοὺς οὓς ὁ ἡῶρος δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἀπαριθμήσωμεν, εἶνε ὁ τῆς Θεοτόκου περίβολος ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτῆς σκιαζόμενος.

Γνωρίζετε ὑμεῖς ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ὅτι ὄτε δολερὴ τοῦ Πάπα προπαγάνδα, κατῶρθωσε καὶ ἐσαγήνευσε τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Κων/πόλεως Μιχαὴλ Παλαιολόγον καὶ τὸν Πατριάρχην Κων/πόλεως Βέκκον καὶ ἐνεργοῦντες οὗτοι ὅπως καθυποτάξωσι διὰ τῆς βίας τὸν ὀρθόδοξον Χριστιανικὸν λαὸν εἰς τὰς αἱρέσεις τοῦ Πάπα, κατῆλθον καὶ εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος νὰ ἐκβιάσωσι τοὺς Ἁγιορείτας Μοναχοὺς, οὗτοι ἀμυνόμενοι τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, παρὰ τὴν αἰμοχαρῆ βίαν, ἥτις ἐξησκήθη κατ' αὐτῶν, δὲν ὑπετάγησαν· περὶ τοὺς 300 τότε Ἁγιορείτας ἀνεδείχθησαν Μάρτυρες ἐξ ὧν 25 ἐτυρπολήθησαν ἐν τῷ πύργῳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζωγράφου· ὀλίγιστοὶ τινες περὶ τοὺς ἐπτὰ μόνον ἱερεῖς προδώσαντες τὴν πίστιν συνελειτούργησαν μετὰ τοῦ αἰρετικοῦ Παπολάτρου Βέκκου, ἀλλὰ τὰ σώματα αὐτῶν ἔμειναν ἀναλλοίωτα, τυμπανιαία, μαῦρα καὶ ἀπαίσια, σωζόμενα ἐκεῖ ἄχρι τῆς σήμερον, μαρτύριον τῆς αἰωνίου κολάσεως εἰς ἣν ὑπόκεινται οἱ ἀρνούμενοι τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ προσχωροῦντες εἰς οἷαν δήποτε αἵρεσιν.

Δὲν συντελοῦν πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος ὀργανώσεις πανηγύρεων, ὡς ἡ ὑφ' ὑμῶν τελουμένη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐν τῷ λόφῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ὡς ἡ πρὸ ἡμερῶν τελεσθεῖσα τῆς 16^{ης} ἑκατονταετηρίδος τῆς Ἁγίας Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅταν οἱ ἐορτάζοντες αὐτὰς παραβαίνωσιν ἐν ταῦτῳ, καθ' ἃ προείπομεν περὶ πασχालιτικῆς διατάξεως καὶ νηστείας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τὰς ὑπ' αὐτῶν τούτων τῶν ἐορταζομένων Ἁγίων παραδεδομένας τῇ Ἐκκλησίᾳ ἱερὰς Παραδόσεις.

Ποῖον τὸ ὄφελος καὶ τίς ἡ ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ εὐλογία ὡς καὶ ἐκ μέρους τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου εἰς τοὺς ἐορτάζοντας τὴν μνήμην τῆς 16^{ης} 100ετηρίδος τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου πανηγυριστὰς Ἀγγλικανοὺς ἢ Δυτικούς, ὅταν οὗτοι ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ ὑπὲρ τῶν Ἁγίων τῆς Α΄ Οἰκ. Συνόδου Πατέρων τελουμένη ἐορτῇ ἀπαγγέλουσιν ὄρους δογμάτων ἀνατρεπτικούς τῶν δογμάτων τῶν Ἁγίων ἐκείνων, ὡς τὸ περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖον οἱ Ἅγιοι οὗτοι Πατέρες παρέδωκαν ὡς ἐξῆς: «καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον... τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον...», οἱ δὲ πανηγυρισταὶ οὗτοι ὁμολογοῦσι καὶ ἀπαγγέλουσι: «καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον... τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ ἐκπορευόμενον...»; Παριστάνοντες οὕτω ὡς πλανηθέντας τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐορταζομένους Ἁγίους Πατέρας οὐ μόνον δὲ ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν διαψεύδοντες ρητῶς διδάξαντα: «ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ Παράκλητος τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, ὃ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται, ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ» (Ἰωάν. ΙΕ΄ 26).

Οὐ μόνον εὐλογία δὲν δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς αὐτούς, ἀλλὰ ὀργὴ Θεοῦ καὶ ἀποστροφή τῶν Ἁγίων.

Διὰ τοῦτο ἐπανερχόμεθα καὶ πάλιν νὰ παρακαλέσωμεν ὑμᾶς ὅπως ἐπανεέλθητε εἰς τὴν ἱερὰν Παράδοσιν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων ἐπαναφέροντες

τὸ παλαιὸν ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον καὶ τότε αἱ ἐορταὶ θὰ φέρωσιν εὐλογίαν εἰς τὸν λαὸν καὶ ἐδραΐωσιν καὶ προαγωγὴν εἰς τὸ θρησκευτικὸν αὐτοῦ φρόνημα· ἄλλως τε ἐπιμένοντες πεισμόνως εἰς ἣν περιπέσατε πλάνην γίνεσθε δημιουργὸς μεγάλου κακοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ἄλλως τε δὲν δύναται νὰ παραταθῇ ἡ ἐκκρεμότης αὕτη ἐπ' ἄπειρον οὐδὲ εἶνε δυνατόν διὰ μεθοδικῆς ἀδίκου βίας νὰ δεσμεύητε τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Χριστιανικοῦ λαοῦ καὶ κλήρου παρὰ πάντα Θρησκευτικόν, Ἐκκλησιαστικὸν καὶ Πολιτικὸν κἀνόνα.

Ὁ Κύριος δὲν θὰ ἀνεχθῇ τοῦτο.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15/28 Ἰουνίου 1925

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ

Ι. Σιδέρης

Κ. Μπερλῆς

Α. Βαπορίδης

Π. Γκρίτουρας

Α. Συμεωνίδης

Ὁ Γραμματεὺς

Π. Γκρίτουρας

ἈΡΘΡΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΣΤΟΝ ΤΥΠΟ

ΠΕΡΙ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ¹

Κύριε Διευθυντά,

Παρακολουθῶν τις τὸ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος σας θιγὲν ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου, συνεπεία τῆς κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον τελείσεως τῆς λειτουργίας τῶν Χριστουγέννων ὑπὸ οὐχὶ εὐαρίθμου μερίδος συμπολιτῶν μας, παρατηρεῖ ὅτι οἱ ὑπὲρ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου συνηγοροῦντες παρορῶσι τὴν ἀληθῆ καὶ πραγματικὴν ἄποψιν τοῦ ζητήματος, τὴν ἐκκλησιαστικὴν, καὶ περιορίζονται εἰς τὴν μαθηματικὴν καὶ φυσικὴν μόνον τοιαύτην, ὑποστηρίζοντες ὡς ἐνδεδειγμένην τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου καθὸ μᾶλλον συμφώνου πρὸς τὴν κίνησιν τῆς γῆς. Προφανῶς τὸ ζήτημα μετατοπίζεται ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καθόσον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον συνταράσσει τὴν συνείδησιν τῶν πιστῶν δὲν εἶνε ἡ ἀποδοχὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου, περὶ τῆς ἀκρίβειας τοῦ ὁποίου παρ' οὐδενὶ ὑπάρχει δευτέρα γνώμη², ἀλλ' ὁ τρόπος τῆς ἀποδοχῆς αὐτοῦ παρὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἀποσχισθείσης τοῦ σώματος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐπιδειξαμένης τάσεις ἀφομοιώσεως πρὸς τὰ ἐν τῇ Δύσει κρατοῦντα. Ἄν ἡ εἰσαχθεῖσα καινοτομία ἔφερε τὴν σφραγίδα τῆς ὁμοθύμου ἀποδοχῆς ὀλοκλήρου τῆς Ὁρθοδοξίας ἢ τουλάχιστον ἀντὶ τῆς εἰσαγωγῆς αὐτῆς ἐξευρίσκετο μέση τις λύσις ἐξασφαλίζουσα ἔνθεν μὲν τὴν ἔμμονην εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, ἔνθεν δὲ τὴν διὰ τὸ μέλλον διόρθωσιν τούτου διὰ τῆς σταθεροποιήσεως τῆς ἐκ 13 ἡμερῶν διαφορᾶς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ νέου ἡμερολογίου,

1) ΣΚΡΙΠ (25-1-1925).

2) Σήμερα ὁμως οἱ ἐπιστήμονες θεωροῦν ὡς ἀκριβέστερο τοῦ Γρηγοριανοῦ τὸ Ἰουλιανόν!

οὕτως ὥστε αὐτὴ νὰ μὴ τυγχάνῃ ἐφεξῆς ἐπιδεκτικὴ αὐξήσεως (π.χ. ἂν παραλείπηται ἐφεξῆς ἡ ἐμβόλιμος ἡμέρα τοῦ τελευταίου δισέκτου ἔτους ἐκάστης ἐκατονταετηρίδος) οὐδεμία θὰ ἐπήρχετο σύγχυσις καὶ ἡ ποθητὴ γαλήνη τῶν συνειδήσεων δὲν θὰ συνεταράσσετο, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι ἀκολουθοῦσιν τὴν ὁμόθυμον γνώμην ὀλοκλήρου τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τὸ προέχον ζήτημα εἶνε ἡ ἐσπευσμένη ἀφομοίωσις τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἡμερολόγιον ἀκολουθούμενον ὑπὸ ἐκκλησιῶν, ἀπὸ τῶν ὁποίων διαχωρίζουσιν αὐτὴν δογματικαὶ διαφοραὶ καὶ παραδόσεις ἐθνικαὶ αἰώνων καὶ αἰ μετὰ τῶν ὁποίων σχέσεις τῆς, ἐπιβάλλουσι βεβαίως τὴν ἐν ἀδελφικῇ ὁμονοίᾳ συμβίωσιν, **χωρὶς ὅμως καὶ νὰ δικαιολογῶσι τὴν πρὸς αὐτὰς προσέγγισιν δι' ἀποσχίσεως ἀπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας³.**

Ἡ ἐπαναφορὰ τῆς γαλήνης εἰς τὰς συνταραχθείσας συνειδήσεις ἐναπόκειται καὶ σήμερον ἔτι εἰς τὰς χεῖρας ἐκείνας, ἐξ ὧν ἐξέφυγεν ὁ ταραξίας λίθος, τὰς χεῖρας αἵτινες κάλλιον παντὸς ἄλλου γνωρίζουσι τὴν ἔκτασιν τοῦ ἐκ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ἀντικτύπου ἐπὶ τοῦ ἐν Παλαιστίνῃ condourinium τῶν Ἐκκλησιῶν, τὰς χεῖρας ἀπὸ τῶν ὁποίων δικαιοῦται νὰ ἀναμένη τις τὴν χειρονομίαν ἐκείνην, ἣτις θὰ προλάβῃ τὴν ἐθνικὴν αὐτοκτονίαν καὶ θὰ διδάξῃ ὅτι ὁ σεβασμὸς πρὸς παραδόσεις ἐθνικὰς αἰώνων δὲν ἀποτελεῖ ἀναχρονισμόν, ἀλλὰ τὴν ἀληθῆ πρόοδον καὶ τὸ καλῶς ἐννοούμενον συμφέρον.

Μετὰ πάσης τιμῆς

Κ. Δ. Ἀντωνιάδης

Δικηγόρος

Παλ. Φάληρον, Ἰανουάριος 1925

3) Σαφῶς καὶ οἱ πραγματικοὶ Ὁρθόδοξοι ἐπιθυμοῦν τὴν προσέγγισιν καὶ τὴν ἔνωσιν μὲ τοὺς ἀπεσχισμένους αἰρετικούς τῆς Δύσεως. Ὅχι ὅμως διὰ τῆς ἀπεμπολήσεως τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ διὰ τῆς μετανοίας τῶν ἀποσχισθέντων καὶ τῆς ἐπισυναφείας τους στὸ Σῶμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀπεκόπησαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ¹

Καί μικρὰ ἀνασκόπησις τῆς καθ' ὅλου ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως ἀναμφισβητήτως, ὅσον καὶ λυπηρῶς δι-ατρανοί, ὅτι καὶ ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ περιβόλῳ καὶ τὰ σπουδαιότατα τῶν ζητημάτων διατελοῦσιν ἐν ἀπο-τελματώσει, ἐκτεθειμένα εἰς σηπεδόνα διαλύσεως. Καὶ πρῶτον τὸ ἡμερολογιακόν, ἀσχέτως πρὸς τὰς τάσεις, τὰς ἐκδηλουμένας ἐν Ἀθήναις καὶ Κ)πόλει, ἀνεξαρτή-τως ἀπὸ τῶν κρύφα ἐν σκότῳ καὶ παραβύστῳ τυρευ-ομένων ὑπὸ τῶν καινοτομοούντων, ἀναμφισβήτητον πρόκειται τὸ γεγονός, ὅτι καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Κ)πόλει σήμερον οἱ δρᾶσαι τοῦ λατινικοῦ ἡμερολογίου, ἦτοι οἱ αὐτόκλητοι σκαπανεῖς τοῦ αἰωνίου παπικοῦ ἀγῶνος καὶ αὐθόρητοι συντελεσταὶ τῶν πόθων τοῦ ἐπὶ Γῆς ἀντιπροσώπου τοῦ Θεοῦ, ἀσπάζονται καὶ ἔχουσιν ἐν ἐνεργείᾳ καὶ τὰ δύο ἡμερολογιακὰ συστήματα, δηλα-δή, καί, ὅπερ αὐθαιρέτως ἐθέσπισαν γρηγοριανὸν καὶ ὅπερ ἀσκόπως καὶ ἐπιπολαίως ἀπέκρουσαν πάτριον. Ἐορτάζουσι τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς Σταυροπροσκυνή-σεως, τῶν Βαΐων, τὰ σωτήρια Πάθη, τὸ Πάσχα, ὀρθο-δόξως, κατὰ τὸ πάτριον ἡμερολόγιον, τὸ ὑπὸ τῶν Πατέρων τεθειμένον, πανηγυρίζουσι δὲ τοῦ Εὐαγγελι-σμοῦ, τῶν ἀγίων Τεσσαράκοντα καὶ τ' ἄλλα, λατινι-σί, κατὰ τὸ γρηγοριανόν.

Οἱ αὐτοὶ τηροῦσι τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ Τριωδίου ἕως τοῦ τέλους τοῦ Πεν-τηκοσταρίου, οἱ αὐτοὶ καὶ ἀφορίζουσι, καθαιροῦσι καὶ εἰς ὑπερορίαν ἐξορίζουσι τοὺς ἱερεῖς, ὅσοι τολμῶσι νὰ ἱερουργήσωσιν ἐν ἡμέραις ἐορτῶν κατὰ τὸ αὐτὸ ἡμε-ρολόγιον (!), ὅσοι τολμῶσι νὰ μὴ παρακολουθῶσιν αὐ-τοῖς εἰς τὴν αἴρεσιν. Ἡλίας, ὁ Θεσβίτης, ἐξ αἰώνων ἤδη ἐκάκιζεν, «*εἰς τὸ ὄρος, τὸ Καρμήλιον, τοὺς προφήτας τοῦ Βάαλ, τετρακοσίους καὶ πενήκοντα, καὶ τοὺς προφήτας τῶν ἄλσῶν τετρακοσίους, τοὺς ἐσθίοντας*

1) ΠΑΝΤΑΙΝΟΣ (4-4-1925).

τράπεζαν Ἰεζάβελ»² ὡς χωλαίνοντας ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις καὶ ἔλεγε πρὸς αὐτοὺς «ἕως πότε χωλανεῖτε ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις; Εἰ ἔστι Κύριος ὁ Θεός, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ· εἰ δὲ ὁ Βάαλ αὐτός, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ»³. Τί ἄλλο πράττουσιν οἱ ἀρχηγέται τῆς νεωτεροποιῆας καινοτόμοι ἐν Κ/πόλει καὶ ἐν Ἀθήναις; Χωλαίνουσιν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις (!) καὶ προβάλλεται καὶ πρὸς αὐτοὺς ἡ ἐρώτησις ἢ προφητικὴ: Ἔως πότε χωλανεῖτε ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις; Ἐὰν ὀρθῶς ἔχη τὸ Πασχάλιον κατὰ τὸ ἡμερολόγιον, τὸ πάτριον, πορεύεσθε κατ' αὐτό. Ἐὰν δὲ νομίζητε, ὅτι ὀρθῶς ἔχη τὸ παπικὸν ἡμερολόγιον πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ. Διὰ τί ἐπαμφοτερίζετε; Διὰ τί ἀντιφάσκετε καθ' ἑαυτῶν; Διὰ τί χωλαίνετε ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις καὶ ἕως πότε χωλανεῖτε; Ἔως πότε χωλαίνοντες οὕτω θὰ σκανδαλίζητε τὰς ψυχὰς τῶν χριστιανῶν; Ἔως πότε θὰ ταράσσητε τὴν Ἐκκλησίαν; Ἔως πότε θὰ σπείρητε τὴν πλάνην, τὸ ψεῦδος, τὴν αἵρεσιν; Ἔως πότε θὰ διαπράττητε ἔργα σατανικά, περιβεβλημένοι ἀμφιέσεις ἀγγελικὰς, ὡς περ ὁ Σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός. Δὲν εἶνε πλέον μυστήριον τίνες οἱ ἐργάται τῆς ἡμερολογιακῆς νεωτεροποιῆας. Εἶνε φανερὸν μυστικὸν τίνες οἱ μόνοι ὑπεύθυνοι. Καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀπευθύνεται τὸ προφητικὸν ἐρώτημα, ἵνα, ἕως ἔτι καιρός, ἐνθυμηθῶσιν, ὅτι ὁ σπείρων ἀνέμους θερίζει θυέλλας.

2) Γ' Βασ. ιη' 19.

3) Αὐτόθι, 21.

ΒΙΒΛΙΑ, ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ (1928)

Τὸ ἔτος 1928 θεωρεῖται πτωχὸ ἐξ ἀπόψεως ἐκδοτικῆς παραγωγῆς τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων τῆς Ἑλλάδος.

Τὸν Φεβρουάριο ἐμφανίζεται τὸ ἱστορικὸ ἔντυπο «**Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ**», τὸ ὁποῖο συμπληρώνει ὁσονούπω ἐνενηκονταετία. Τὸ ἔντυπο αὐτὸ τὸ ἐξέδιδε ὁ αἰμνηστος Ἀνδρέας Βαποριδῆς († 1976) καὶ κυριότεροι συντάκτες του ἦταν ὁ μουσικοδιδάσκαλος Κωνσταντῖνος Ψάχος, ὁ ἱστορικὸς Παῦλος Καρολίδης, ὁ Χαρτοφύλακας τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας Μανουὴλ Γεδεών, ὁ λογοτέχνης Στέλιος Σπεράντσας, ὁ βουλευτὴς Νικόλαος Λεβίδης καὶ ἄλλοι.

Ἡ πρώτη περίοδος τοῦ περιοδικοῦ ἐμέλλε νὰ διαρκέσει μόλις τρεῖς μῆνες, μέσα στοὺς ὁποίους κυκλοφόρησαν δώδεκα τεύχη. Σὲ αὐτὰ περιλαμβάνονται πολλὰ ἐνδιαφέροντα ἄρθρα, ὅπως τὸ τιτλοφορούμενο «**Ἡ θλιβερά κατάσταση τῆς Ἐκκλησίας**»¹ τοῦ αἰμνήστου Κ. Ψάχου, ἐκ τοῦ ὁποίου σταχυολογοῦμε ἐνδιαφέροντα ἀποσπάσματα:

«**Ἄνευ κοινῆς συνεννοήσεως ὄλων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, χωρὶς νὰ διαφωτισθῇ κὰν πρότερον ὁ ὀρθόδοξος λαὸς καὶ νὰ ἐρωτηθῇ ἡ Ἐκκλησία τῶν πιστῶν, εἰσῆχθη Ἡμερολόγιον ἀλλοδόξων, τὸ ὁποῖον ἡ Παπικὴ ἐκκλησία πάντοτε μετεχειρίσθη ὡς μέσον προσηλυτισμοῦ.**

...**Καὶ τὸ χεῖριστον, ὅτι δὲν ἠρέεσθησαν εἰς τὴν βιαίαν καὶ αὐθαίρετον, συνεπῶς δὲ καὶ ἀείποτε ἄκυρον ταύτην πράξιν των, ἀλλ' ἠθέλησαν καὶ τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν νὰ**

1) Δημοσιεύθηκε στὸ 1^ο τεύχος τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας».

μεταχειρισθῶσιν ὡς μέσον βιαίας ἐπιβολῆς τῆς ἀσεβοῦς πράξεώς των. Καὶ τοῦτο, ἐν' ᾧ λέγουσιν ὅτι δὲν πρόκειται περὶ δόγματος². **Ὡσὰν δηλαδὴ νὰ εἶχον τὸ σθένος καὶ αὐτὰ τὰ δόγματα νὰ ἀλλάξωσιν, ἢ ὡς νὰ ἔχωσι τὸ δικαίωμα αὐτοβούλως καὶ αὐθαιρέτως νὰ μεταβάλλωσι καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις, καὶ τὰ ἦθη, ἃ οἱ Πατέρες ἡμῶν ἔθεντο.**

... Ἄς προσέξῃ ὁμως πολὺ (σ.ήμ. ἢ διοικοῦσα Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος), διότι τὸ ποτήριον ὑπερεπληρώθη, καὶ ἄς λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ ἐλαφρότερον, τὸ ὁποῖον ὁ Χριστιανικὸς λαὸς ἔχει νὰ κάμῃ εἶνε νὰ τοὺς **ἀποκηρύξῃ**, ὡς προκαλοῦντας διαίρεσιν καὶ σχίσμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Καὶ ὅπως γνωρίζετε σχισματικοὶ δὲν λογίζονται οἱ ἐμμένοντες εἰς τὸν ὅρον τῆς Πίστεως αὐτῶν, τὸν ὁποῖον, γεννηθέντες καὶ βαπτισθέντες ὀρθόδοξοι ᾤμωσαν ὅτι θὰ διαφυλάξωσιν, ὅπως καὶ διαφυλάττωσιν, ἀλλ' ἐκεῖνοι, οἵτινες περιφρονοῦσι καὶ καταπατοῦσι τοὺς νόμους καὶ τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας».

Τὸ κείμενο αὐτὸ εἶχε δημοσιευθεῖ καὶ στὴν ἐφημερίδα ΣΚΡΙΠ, ἡ ὁποία καθημερινὰ φιλοξενοῦσε ἄρθρα γιὰ τὸ φλέγον Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο συναντοῦμε, μεταξύ ἄλλων, ὡς τακτικούς ἀρθρογράφους, γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, τὸν δικηγόρο Κωνσταντῖνο Ἀντωνιάδη (Μέλος τῆς Κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ.), τὸν Ἁγιορείτη Μοναχὸ Ἀρσένιο Κοτέα καὶ τὸν βουλευτὴ Κυκλάδων Δημήτριο Βοκοτόπουλο. Ἀπὸ τὴν γραφίδα τοῦ τελευταίου μεταφέρουμε τινὰ λίαν ἀποκαλυπτικά:

«Εἰς τὸ ψευδοπανορθόδοξον τοῦτο Συνέδριον (σ.ήμ. τοῦ 1923) παρουσιάσθησαν γενόμενοι δεκτοὶ ἐπίσημως ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Μεταξάκη, προέδρου τοῦ Συνεδρίου, οἱ δύο κληρικοὶ ἀντιπρόσωποι τῆς ἀγγλικανικῆς προπαγάνδας ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Εἰς τὴν προσφώνησιν τοῦ Μεταξάκη πρὸς αὐτοὺς καὶ εἰς τὴν ἀντιφώνησιν αὐτῶν ρητῶς ἀναφέρεται ὁ σκοπὸς τοῦ Μεταξάκη περὶ ἐνώσεως τῆς ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ ἐξαίρεται ἡ καθιέρωσις τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ὡς πρώτου βήματος τῆς ἐνώσεως.

2) Καὶ ὁμως 90 χρόνια μετὰ τὰ ἴδια ἐπιχειρήματα («τὸ ἡμερολόγιον δὲν εἶναι δόγμα») ἐπαναλαμβάνονται ἀπὸ τοὺς Νεοσημολογιῖτες! Ἐντούτοις, ὁ μακαριστὸς Ψάχος τοὺς ἐλέγχει καὶ ἐκ τοῦ τάφου, μὲ τὴν ἀπάντησιν ποὺ ἀρμύζει σὲ Ὁρθόδοξο!

...Τὰ μέλη τῆς Ἱεράς Συνόδου γινώσκουσι καλῶς ὅτι εἰς τὸ ἐν ἔτει 1923 ψευδοπανορθόδοξον Συνέδριον ὁ Μεταξάκης, μετὰ τοῦ ὁποίου συμπράττει ὁ Μητροπολίτης Χρυσόστομος, ἐδέχθη ἐν τῷ Συνεδρίῳ ἐπίσημως τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς προπαγάνδας τῆς ἐκκλησίας τῶν Διαμαρτυρομένων καὶ ἐβεβαίωσεν αὐτοὺς ὅτι θὰ ἀντικαθίστατο τὸ Ἰουλιανὸν ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον διὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ, πραγματοποιημένου οὕτω τοῦ πρώτου βήματος τῆς ἐνώσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆς ἐκκλησίας τῶν Διαμαρτυρομένων»³.

Τὸν Νοέμβριον τοῦ 1928 ἰδρύεται παράρτημα τῆς «Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν» στὴν Θεσσαλονίκη. Στὸ Καταστατικὸν τῆς γράφηται ἀντὶ προλόγου τὰ κάτωθι:

«Οἱ τῆς ὑγιοῦς ὀρθοδόξου ἀντιλήψεως ἐχόμενοι χριστιανοὶ κατάπληκτοι ἔμειναν ἐκ τῆς ἐσπευσμένης καὶ μονομερῶς ἐπιβληθείσης λύσεως τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος. Ὡσεὶ μὴ ἤρκει ἡ πάνυ ὀρθῶς ὑπὸ τῆς Πολιτείας γενομένη προηγουμένως εἰσαγωγή τοῦ νέου ἡμερολογίου ὡς πολιτικοῦ, ἡ ὁποία ἐθεράπευσε τὰς ἐμπορικὰς καὶ πολιτικὰς ἀνάγκας τῆς ἡμετέρας Χώρας ἐν σχέσει πρὸς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικὴν, οἱ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἰθύνοντες ἐνόμισαν, ὅτι ἔπρεπε ὅπως δῆποτε νὰ σπεύσῃ καὶ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀφομοίωσιν χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν συγκατάθεσιν τῶν ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀλλ' ἐπὶ θυσίᾳ τῆς μετ' αὐτῶν ἐνότητος. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ σκάνδαλον, τὸ ὁποῖον θὰ παρήγετο εἰς τὰς συνειδήσεις, δὲν ἔδωκαν οὐδεμίαν σημασίαν. Ἐνόμισαν, ὅτι διὰ τριῶν ἢ πέντε κηρυγμάτων ἐκ μέρους ἀδαῶν ἱεροκηρύκων θὰ ἐξουδετέρουν πᾶσαν ἐξέγερσιν τελουμένην ἐν τῇ ψυχῇ τῶν χριστιανῶν. Καὶ ἐπεδόθησαν εἰς τὸ νὰ πείσωσι τοὺς χριστιανούς, ὅτι τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα εἶνε καθαρῶς ἀστρονομικὸν καὶ δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν μετὰ τὴν θρησκείαν, τὴν ὁποίαν συνεπῶς καὶ δὲν προσβάλλει κατ' ἐλάχιστον. Ἐννοεῖται, ὅτι τὰ ἐπιχειρήματα ταῦτα οὐδεμίαν ἐπίδρασιν ἔσχον ἐπὶ τῶν ψυχῶν τῶν χριστιανῶν, τῶν πάνυ καλῶς γνωριζόντων, ὅτι αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου βεβαίως δὲν εἶνε θρησκευτικόν, καὶ μὴ ἐχόντων ἐπομένως ἀνάγκην δι-

3) ΣΚΡΙΠ, 17/18-6-1928.

δασκαλίας περὶ τούτου. Οἱ χριστιανοὶ οὗτοι θεωροῦντες τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου ζήτημα **ἐνότητος** τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ λατρείᾳ, **ἐνότητος** ἀδιασπάστου, ἡσθάνθησαν τὴν ψυχὴν αὐτὴν ἐξεγειρομένην οὐχὶ διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου καθ' ἑαυτὴν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπὶ θυσία τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος μονομερῆ ἀλλαγὴν ἐκ μέρους τινῶν μόνον Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἔστω καὶ ἂν περιλαμβάνηται εἰς ταύτας καὶ αὐτὸ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, διότι φρονοῦσιν, ὅτι ἡ λύσις τοῦ ζητήματος τούτου ἀνήκει εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Ἐκκλησίαν, εἴτε δι' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, εἴτε διὰ κοινῆς συμφωνίας, ἀποφαινομένην καὶ συνεπῶς, ὅτι πᾶσα μονομερῆς ἐνέργεια διασπῶσα τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας πλῆττει καιρίως καὶ τὴν ἀρμοδιότητα αὐτῆς καὶ εἰσάγει ἀναρχίαν καὶ σύγχυσιν. Ἀπόδειξις δέ, ὅτι ὀρθῶς ἐσκέφθησαν καὶ σκέπτονται οἱ πάμπολλοι οὗτοι χριστιανοὶ εἶνε, ὅτι καὶ αὐταὶ αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Σερβίας καὶ τῆς Ρουμανίας αἱ συμφωνήσασαι ἀρχικῶς εἰς τὴν μονομερῆ ἐφαρμογὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐγνωσιμάχησαν ὀρρωδήσασαι (φοβηθεῖσαι) πρὸ τῶν συνεπειῶν τῆς διασπάσεως τῆς ἐνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς καταπατήσεως τῆς ἀρμοδιότητος τῆς Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἡ διὰ τοὺς λόγους τούτους ἐξέγερσις εἰς τὰς ψυχὰς τῶν χριστιανῶν ὑφίσταται ἀκεραία. Τὰ ληφθέντα ἄλλοτε εἰσηγήσει τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς κυβερνητικὰ μέτρα δὲν κατέπνιξαν αὐτήν, ἀλλὰ συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ ἐκδηλωθῇ συστηματικῶς καὶ παγίως. Καὶ διὰ τοῦτο ἐν τῇ ἀπὸ πολλοῦ μελετωμένη ἐκ μέρους πολλῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν ἰδρύσει ἐνὸς φιλανθρωπικοῦ σωματείου, ἐκρίθη ἐπάναγκες νὰ προστεθῇ ὡς οὐσιώδης καὶ πρωτεύων σκοπὸς αὐτοῦ καὶ ἡ **ἐμμονή** εἰς τὰς ὑγιεῖς ἀρχὰς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, μία τῶν ὁποίων εἶνε καὶ αὕτη: ὅτι ζητήματα οἰαδήποτε, τὴν ὅλην Ἐκκλησίαν ἀφορῶντα, λύονται ὑπὸ τῆς ὅλης Ἐκκλησίας ἐν πνεύματι ἐνότητος καὶ οὐχὶ μονομερῶς (δηλαδὴ ὑπὸ πασῶν τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν). Οὕτως ἰδρυθέντος τοῦ Σωματείου ἡμῶν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν “Ἑλληνικὴ Θρησκευτικὴ Κοινότης τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων” ἔδραν ἔχουσα τὴν Θεσσαλονίκην, ἄρχεται, σὺν Θεῷ, σὺν τῇ φιλανθρωπικῇ δράσει καὶ περίοδος συστηματικῆς ἐργασίας πρὸς προάσπισιν τῶν Ὁρθοδόξων ἀρχῶν καὶ ἐπαναφορὰν τῆς ποθητῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος».

